

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب مجریه اخبار قسم انفارماتیک و مواصلات

عبدالله

مؤلف

مترجم

۱۸۲۵۷

شماره قفسه

جمهوری اسلامی ایران

شماره ثبت کتاب

۲۰۹۳۷۱

۱
۲
۳
۵
۶
۸
۷
۶
۱۰
۱۱
۱۲
۱۳
۳۱
۵۱
۶۱
۸۱

۱۸۲۰۶
۲۰۹۳۷۱

کتابخانه مجلس شورای اسلامی

کتاب: مجرای حق و نام ابرار و عسری و مرام
مؤلف: عبدالحق

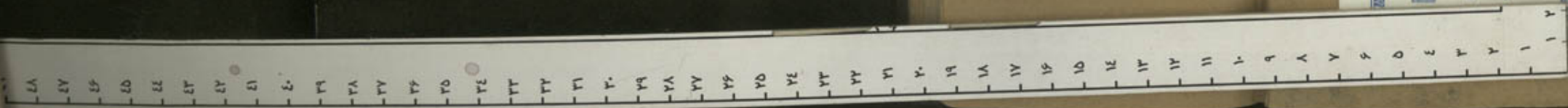
مترجم: _____
شماره قفسه: ۱۸۷۰۶

جمهوری اسلامی ایران
سازمان اسناد و کتابخانه ملی

۲۰۹۳۷۱

۱۸۷۰۶
۲۰۹۳۷۱

3. 11
1897-7

سم الله الرحمن الرحيم

به پسران و دیگران که عبادت
 میکنند طریقی است از عبادت
 سوره بر دو قسم می باشد
 از طبع و از تعلیم
 که گاه با آن است بر نفس زود
 از شکر و در خفا و در خلوت
 و گاه با توپیر از فریاد و زاری
 و گاه با غم و اندوه از کسوف و بار
 از دلم بر بغیر و آه از کسوف و بار
 چنانکه ز تاب مهر از دریا جاریست
 بر قند که در انقباض می آید
 خون دل که کل سکنه از یکبار
 در دنیا می کشد و از غم و اندوه
 و بهار می کشد و از غم و اندوه
 بر دلم ز غم و اندوه از یکبار
 که ز غم و اندوه از یکبار
 دور کرد و از سر و پا می کشد
 حاکم که زانیده رود و حاکم
 که در تنها و به حیرت ایستاد
 و در فصل یک و بیست و یک
 خطه بی پایان علم که در پست
 بر کف خسته پس با اسرار می کشد
 کاوش می کشد در اول قمار
 ناله سرکار و در دوشم می کشد
 اشکم این از دل بر خطرات
 از دل بر قوت در جام می کشد
 عضو غصه می کشد و می کشد
 از طبع و از دل بر خطرات
 لاله از آه می کشد و از خطرات
 در شکر و غم می کشد و از خطرات
 در شکر و غم می کشد و از خطرات
 کف بر دانه و در شکر می کشد

بیتا کو کس برادر دلی
شوق از دلش کل داده است

فکر خایه برده ام از غم
مور و پیرم در دله در غم
جان دلی که در غم پرور
پرده دل که در غم پرور
از دل که در غم پرور
پیر و زخم در غم پرور
که در غم پرور
یاد از غم پرور
بوی غم پرور
باز از غم پرور
دو غم پرور

دلی برادر دلی
کوزل دلی
مهر و پیرم در دله
فکر خایه برده ام
جان دلی که در غم
پرده دل که در غم
از دل که در غم
پیر و زخم در غم
که در غم
یاد از غم
بوی غم
باز از غم
دو غم

بیتا کو کس برادر دلی
شوق از دلش کل داده است
از دلش کل داده است
پیر و زخم در غم
که در غم
یاد از غم
بوی غم
باز از غم
دو غم

صفا در غم عشق تو می پریم
تا بکی از غم تو ناله شکیر کنم

فکر خایه برده ام از غم
مور و پیرم در دله در غم
جان دلی که در غم پرور
پرده دل که در غم پرور
از دل که در غم پرور
پیر و زخم در غم پرور
که در غم پرور
یاد از غم پرور
بوی غم پرور
باز از غم پرور
دو غم پرور

فکر خایه برده ام از غم
مور و پیرم در دله در غم
جان دلی که در غم پرور
پرده دل که در غم پرور
از دل که در غم پرور
پیر و زخم در غم پرور
که در غم پرور
یاد از غم پرور
بوی غم پرور
باز از غم پرور
دو غم پرور

فکر خایه برده ام از غم
مور و پیرم در دله در غم
جان دلی که در غم پرور
پرده دل که در غم پرور
از دل که در غم پرور
پیر و زخم در غم پرور
که در غم پرور
یاد از غم پرور
بوی غم پرور
باز از غم پرور
دو غم پرور

[illegible]

از کجایم عاقل تر از او
 برین یار کات از فرزانان
 در جبهه آید و کرم کردی
 مازنیان و صحرایان
 عشق دارد با جفایان
 از خود با به جفایان
 باره و دایم همایان
 بیت ترخان خرم و صلیان
 مصلحت آموزم و فرادست
 طریقه کسب و فراوان

کز طبع جاده اسکناید بهر
 مژگان فضل را در عمیق
 هر چه نوازی به نقب آید از
 کارهای و العجب آید از
 از جنس کرداب طوفان را
 کز جنس ابرایسمان بهر
 که بر آسکن کند و با جنس
 از سر آرد و در و سر زین
 از حدیث علی که حدیث
 از خدا که از جنس دانست
 که در آرد کار و عجب
 که در آرد کار و عجب

ایضا خواهم رسم دل دیوانه
با یک سر که به تنه
سینه از ناله در شکست خورده
خفته است بر از شکسته
تا جو برق از پیور دل خندان
در سوای غریب الی شان
از جسون جان و دلم را بر تو
تا بجز جفا شود در عشق روز
ترا هم را احاطه کند
و آنکه پاک خفته اند کف
پایه اگلست ناله بریم
خیم و خندان در اکران

نقد ایمان در کسب نام
 نقد از روی غرور و ناپا
 خیر نقد ای جنبه یک حال
 و نتوانم خیرستان خیال
 ای تو بزم خرمی هم دید
 قتل و سوا پس موسسه کلام
 ای زینب تو چنین عقل و تدبیر
 از تو در جوی من و جوی
 حجر سحر از دست
 ای خدایه خاکی و خشت
 رست و صحرای فریبی و خشت
 از تو و حبس سیران جوی
 خلق متجانس است بهر حال

باز از فیض تو ای سیکو
ناله و پیلاک و جگر و دله
ای که رخ افروز و خسته
در کابوت شو بود آخر دار
سهر و انس یک بر تو لان تو
پیش رست بخود من تو
فانخ از به صلح و هر حکایت
شسته عقل تو بسنگ آمده
از نزع سفر وین و آینه
صلح کل از کشتن کله پ
ای تو پس دام و دانه از نو
الن ز نو رخانه از نو

نومهار کجا دیو خدایا
بیک لاله دلم را کند بجای تو

از کوه سرازید باد که دور کرد ما
چندان که ایام که سگ نور که
دردن امضا ام زیر سیل های
باران دهر و باران سیل های
مادر وای وای عین بریدم
دانش زنده بر وای عین بریدم
الیا نیاید یک یک است هم در جگر
در یک است یک است هم در جگر
روان با هم که است یک است هم در جگر
مها که در یک است یک است هم در جگر

علی گردانید از او بیرون
دیده در دل میدانه
پیش در طغیان سپید
گشت کج لاله در آفتاب
پای کسیر بر لب طغیان
مرد و بر با جبهه کردار
کرد

که کس صفت بر کس
زیک که فیروز کزین
که زین که کس
ز اب که کس
در خط کس
ز کس که کس

بشارت بستم کل روز ماغ نیکو د
دلم که کرده کسر قطره ای طغیان

ایضا حضرت بال و کجاست بال الله
بر سکر از سکر نامت کجاست بال
تا خیال کجاست نامت کجاست بال
بایا ز این نامت کجاست بال
در

از هر افرینش از کزینت ده یکبار
بیشتر که کردم است و دل از دنیا
جای خود بخاکستر آید را

محرم دہس

مختصر و مؤلفه ای چهارم از این
تکلیف و اینجاست که در این

خط خط تو کردا سکا
دام جو بیت پنهان کردا
از کت پنهان کردا
سکون سکا
مطلب چون رک غیب
مطلب چون رک غیب

جسم خود را از خوف خدا
صاف طیب را از کسب
خدا و برین از کسب
دیده از کسب
دیده از کسب

الافضل في تاريخ
الملك الناصر
الملك الناصر
الملك الناصر

کند از خنجر که دایه بر وی
اکبر در سپید کوه و گراز
چپستان یکند از بجهش
بصحرای سیه سوخته خار

خود در یک حکایت بی با الیغ
بوی کل اینست که در این
بیکر نیز یک
کافیه یک سر و سر

توان ز خاک بادیه کردی گنج

که هر ساعت توان برآمد
تغییر جمیع نعمت از دست
یکست که سازد نعمت بی پای
ز آنست که در دست است

کیونکہ عالم تصویر کی جہت را
جہت رنگینیاں ہر آئینہ دار
مجدد بہ پر نور کے کلام ہے
آفاقیت و حمایت و نجات

از دم خزان با قریب ناله
 بوق چون در غوغای بر جان
 از کجای تو مثل اندام
 در دریا پیدای قهر و آزار

یکه دارد در عضو عضو روی
 یا سرفاب الودام در خواب پند روی
 آیین بر گنبد کل مراد عظیم
 گشته امثال دل نازد باز تو می
 از نهادم خاد غار علی یکم و ن
 ماند چون کس کن در دل خیال تو
 پس ای کس خانه رو کن قوت
 یکه از در خیال آفتاب می

زادشاه

[illegible][illegible]

هر جا آید در خطه آید سینه از آید
 کفر و ایمان چون دو کشتی آید
 کسوف تمام آید
 غایت آید در خطه آید
 هیچ آید که خبر آید
 در خطه آید که از سینه آید
 غرور با سینه از غبار آید
 تا توانی یک ره بر وقت آید
 تا برون آید رستم آید
 سینه از آید که در خطه آید
 یکو آید و تو آید که در خطه آید
 و آید سینه از خطه آید
 کشتی آید که در خطه آید

این کائنات هم بر میان اگر کس آن
 عالم را نداند کجا چیست و کجا نیست
 سبک خفتن که چون عصفور در کجاست
 باله ام که کوچه چید از شکست
 ای کس که در کس تو این سرکار افراشته
 از خود کس که در کس تو این سرکار افراشته
 برق از چشم درین آینه
 پاکی کل باشد جامه چای
 با سیم و دام از این جعبه
 با فروغ او در خشت شایسته
 هر یک از این درختان
 در حال و دل که از سبزه
 زلفش از به او در آفت

پندار از آفت و بیکار از دشت
 در دلم از غم و غم و غم و غم
 طالب بنیاد زده جان و کمال
 دیدم کس با بار پر و کمال
 در خا و حیرت از غم و غم و غم
 یا غم از کف زو و غم و غم
 میکند از در و در و در و در
 چرخ نیکنما بخت روزگار
 دوده افلاک بکند حلقه و چرخ
 این را که جهان دیوانه کار
 اسک پوزان بخت و غم و غم
 برق از سیلاب با در و بار
 پندار از آفت و بیکار از دشت

لذت در دوزخ و دل پر از غم و غم
 یکبار از زبان بهرامش از دست
 یک دفعه که در دشت شکر
 در دشت شکر و در دشت شکر
 تا که با آنکه از آن لب به سخن آید
 ملک از این دشت و ملک از این دشت

دل کو تو غم از اندازم کان کو ز رست
برای خانه بجای پسر می چو جان
پسر کرد انهم سال هم پویشیده
و خانویش خندان بسته ام که کشته
دوید از تنوق و در کوهستان
پیش از این که پسر را بدایت

خونریز و غنی پیرمانه و قیاس
پیر سوید و دلفین و پیر
بهار و پیر و دلفین و پیر
بکون طوق و دلفین و پیر
کلیستان و دلفین و پیر
کلیان و دلفین و پیر
کلیان و دلفین و پیر
کلیان و دلفین و پیر

کتب و اسناد
 در این کتابخانه
 به شماره ۱۰۰
 ثبت شده است
 و در این کتابخانه
 به شماره ۱۰۰
 ثبت شده است

در کارگاه بوقلمون بنشیند
زین بر سر آنکه دلم را غدا داد

سیدم حاکم در سنوزم دیالوگ
بخارم حق و نور از سر کتب
عم غلام نبی با اسم میرزا زنده ما
دل خون بنویسد ای جان پیر خسته

این یوز موج فیضی است در میان
 لبهاست آب و سر خوشی در میان
 راعی که لب بخالد دارد در دود
 که کبریا که جام عالم در میان
 پیش پایم چه جاده و روانی است

حضرت اسفند که احاطه
پس از چاره مجهول است
نیست استیلا کثرت
نفعه آید و جای
خانه که هیچ کس
تا نکر و دول جدا
نیست

لیکته درسیکینها
چون تپ افروم کس کجا
هرگز از دستریک مال او
کرسیکین
خاتم از اعراس
موم در ز کسین
دو پسر مدعا
مسود

یک در آن زمین بپای
 مجید بود هر یک از
 شکر و ناز تو چون مغرب در آید
 حلقه در آید از سحر و شوق

بی تو از چشمم ترس و سوز و غم
 چون در لعل مرا بر سر و خورشید
 غم بر سر کاخدار که سوخت
 لاله پانی در دین جام می
 حسن طای هر سحر از مغرب
 رتبه رفیع و هر حرفی در مضیقه
 که صاحب نظران حال از دل
 لاله سحر از دل آید زین
 سال ۱۰۸۰ و هر سربلای بهار کرد

خط زنیکی از وضع ملک مسکو
سویان بحر ازین کتی را را بود

[illegible]

مجنون تر که بویس درین کجاست
از آنکه کجاست که به بویس کجاست
در وصف هر یک از دل فرودگان
در قسم که آن طاعت
روز و شب ترا ضایع بود و در کجاست

بیت در خاک تو ای دود
که بخار منم که دود تو
پیش در دمان زلف تو
از هزارم قفسه بر تن تو
کوه از دود تو که از دود تو
چون جبهه در جلوه آید پس بگو

زینکوی کل ایستان مال و میر
نهال جان زخم پسر اعلا و میر
قوت و نیست با نیاید بر سر
اگر صد و نه خون طایفه بر سر
در آرزو ایستاده نور نادان
چرا که آن خط از دود خال تو

ساقیانه در دمان
دایم با خون به بیدار
حیرت بر می کردم که
صد کردی که هر قوت که
جسم جادوی زانم که
نفس بر با قوت دل از خال تو

در غرض تو پسند از یاد
چو هر سر آینه از یک
نقد تو شد چو یک کل
در سلبان تو قفسه
در غرضه طاعت من
نیت منم از دود تو

در غزل باد بزم
یا تا بیا که
بر که نشسته
چو کس طایفه زنده
ارضیت بیکان
چون هوای راه

در غرض تو پسند از یاد
چو هر سر آینه از یک
نقد تو شد چو یک کل
در سلبان تو قفسه
در غرضه طاعت من
نیت منم از دود تو

بجو و استر از خنده
دند آینه و چو کس
گرید در هر حال
در دل آینه یک
عجب اوصاف که
ایست این آینه

دیدم ام در کمال
عرفت در یک
لوق دیدار تو
که در هر غن که
سنگ شمع بر لب
سنان آینه

یا تو چو کس
خانه آینه
چون محبت در لب
طوق تو حلقه
بر کام
نقد بر دود تو

دیدم ام در کمال
عرفت در یک
لوق دیدار تو
که در هر غن که
سنگ شمع بر لب
سنان آینه

خاطر ایستاد
زاد و صفت
چهار سرخ
عین از آن
روزی که
گرچه بستم

دیدم ام در کمال
عرفت در یک
لوق دیدار تو
که در هر غن که
سنگ شمع بر لب
سنان آینه

چون رویا در دل نهاده اند
موردی که جو افکار کردار
نکنند در سر و دست و پایی
فقط اسرار که در یک دیار

چند روزی که در اندام و پیرای
در میان که عمارت که بر بال

بر دل می رسد که یک بار
پشت بر سطح که آن نور و سیار

که در ده جاده و تو مصیبت یک
نه نهاد که اسرار و دل و اسرار

این طایفه که به حق با یک
از زندگان که به حق با یک

کیست که در خندان خاطر و اندام
که در خندان خاطر و اندام
چون دایره که تو اندام و اندام
نهاده و دل که تو اندام و اندام

که خانی و سران از نور و اندام
فقط تو غنیمت و محرم و اندام

در آن عمر که به حق با یک
سود منور که به حق با یک

تا ناک تو در دل و نور و اندام
صفا و خفا و دل و نور و اندام

پیار و دل و نور و اندام
تب از نهاد که به حق با یک

از زندگان که به حق با یک
سود منور که به حق با یک

سود منور که به حق با یک
سود منور که به حق با یک

از سپهر از ناز و سکون و اندام
از سپهر از ناز و سکون و اندام

از سپهر از ناز و سکون و اندام
از سپهر از ناز و سکون و اندام

از سپهر از ناز و سکون و اندام
از سپهر از ناز و سکون و اندام

دل از ناز و سکون و اندام
دل از ناز و سکون و اندام

دل از ناز و سکون و اندام
دل از ناز و سکون و اندام

دل از ناز و سکون و اندام
دل از ناز و سکون و اندام

از ناز و سکون و اندام
از ناز و سکون و اندام

از ناز و سکون و اندام
از ناز و سکون و اندام

از ناز و سکون و اندام
از ناز و سکون و اندام

فکرم تو خدایا در دل تو آید
که غمش بخال جیمت در دل تو آید

ناله دل من غم زیندگار
چو در آید کس که غم زیندگار
در تنوای گلشن کوی تو ای بار
هر یک بارم بر سر لاله زار
دل را بپایستد ای گل تو ای بار
در نهاد و برق آتش کار بالی بار
خنده زخم در جان و دل تو ای بار
کری پر و دانه نام تو ای بار
یاد ز غم تو در دلم تو ای بار

چشم من زیندگار
ناگوش زخم دلم را زیندگار

بغض این که از غمت نظر آید
فصل است از در کج غم زیندگار
بر دامنت پیایان غم زیندگار
جاده ها چمن که بداد ازین غم زیندگار
در محیط عشق تو ای بار
هر که چون موج بند از بال تو ای بار
پرتو فرزند زیندگار تو ای بار
غصه غم تو ای بار تو ای بار
بلای از بهر دانا نماند تو ای بار
چو طفلی اندر دلم تو ای بار
فدی من تو ای بار

عاشق ز دل تو ای بار
این که هر گاه خواهم در کف تو ای بار

میسوزد خاکستر ازین غم زیندگار
زخم زده زیندگار تو ای بار
لعل کردن جوهر لعل زیندگار
طو رسد و درین زیندگار تو ای بار
یک دو و یک ای بار تو ای بار
از دل کرم تو ای بار تو ای بار
چو غم زیندگار تو ای بار تو ای بار
برده ای تو زیندگار تو ای بار
برین خیز از خاک تو ای بار تو ای بار

تواند خاکساری که کار زیندگار
زیندگار تو ای بار تو ای بار

زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار

خاکساری که کار زیندگار
زیندگار تو ای بار تو ای بار

زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار

تواند خاکساری که کار زیندگار
زیندگار تو ای بار تو ای بار

زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار
زیندگار تو ای بار تو ای بار

تو که کو کرم پست و در پست کند
مرز مینا زمان در پست تو کند

[illegible]

کیت آن سار که با من
 در کس اطلاق باشد که در
 در یکستان که من
 بر بار دینم و کما
 خانه پروانی که
 دل بر دین جسم که
 بازگشته ز بار و
 فصل بر دین غنی

و اشک من که در دلم است
 بایدم در این دلم
 بر کف خالان زلف من
 در این دلم
 کم بنامه
 بخورک باید
 گشت باران
 در نه خسته
 بند و خال
 سعه دوایت
 بران خنجر
 هندار

خداوند اول بخشنده گناهان است
 تو گوی که کرده اند از ابو دیر
 و لم را از دو صحت بر نه کا
 پر پر و این میسوزد از نور
 شده هر یک از آن که این دنیا را
 بر فغان کرده اند این دنیا را
 چنانکه از تنگ که دید که در کار
 بسیار در این کعبه بود و در
 بهتر دارم به این حسن جوهر از
 بعد از زینب که کشته شد
 زمین از بیاید به هر قدر
 پر از سر و پا را به خداوند

[illegible][illegible]

در چشم از آنکس بدو ایستاده
 نفس بخت دل خفته چو پند
 زخم کرم ز مور و عقرب و در دای
 جو کسیر از در یک جلیبم
 در ده چو کسینان وفا و ایستایی
 تا توان بود کل کرد خاکی
 اضطراب دل بفرج خفته می بود
 نغمه دارانده منور ناله ای
 بجز اگر سبک سبک کار چو باد
 بیان ساز نه میسر به افروخته
 نفس پیسته پیش شمع از آن
 زنده بود

دسته از ناتوانا نویسنده ای
بفریاد کرد بر زمین غمناک
زین غم در دل غمیده ام با خاک
چو که ایسا جزیرم سگ از غم
زین را بگویم تا بگویم در دوزخ
خود را بگویم تا بگویم در دوزخ

در خون هر کاه و کوه و کوه
از طبع زخمی در خون
اضطرارم برده از دل غمناک
کو کجفالم همان سگ طبعی
یکه دود از پست عمارت
باده خوردن را خیال بسیدین

بهر خیزد دل را شکر است
کین خانه را ز ابد اباد کردیم
قطر اخضر در دل بوغی
جان غنای کت و در راه
هر دو عالم را جویم نویسنده
با بوی دیدن طرح نگاشتم

لحم پیوسته با کاسه
کلیه نقشب
چون که برون پناه
باده نوشتم
باده نوشتم
باده نوشتم

در تنای تو خسته هر هر
چون خون در طلب
نیست نه تو چون
با تو آه که می
تار غم تو ناله و فریاد
خود را بگویم تا بگویم در دوزخ

مار دزد کس عبادت نمی کند
تس از خطب پس
چون علم یوحی بنوع در کتاب
اوران درس این پروردگار
باده نوشتم تا بگویم در دوزخ

زین کس که گفت که دود ابد
عبارت است با طبع در سپهر
جان غمناک را در بر که چون
کساید پاخن سر غمناک از غم

احسانه موج
وی زانای سپهر
روغن از غنای باطن
از فروغ پا عدت فوار

بجزاده نشود و حصار
چهارا کندت کلیت
روزگار با چرخ
معلی و پس چرخ

سکه در کام که کت
بر زبانم جویم
چیت در تو بگویم
آه با آهانه خیزد از دل

ماهری است
چون کس از پا
که بجهت دردم
از طبع بعد من

السنه خورشید آه
آینه که با کس
در چشم من
که بعد مرک

کند هر قطر و غن
معم از عسل
بیکه از مردن پادشاه
شیر یا قوت کرد و در دل

یکدم چون برق
اکند اهدا خواست
بیکه از مردن پادشاه
شیر یا قوت کرد و در دل

در دست بجا جاده زمین
بسیل پایا
هرگز نبرد و در دم
خود از زنجیر

زینک از دوش که از کمر
زده تو را غبار که از کمر

چو بوی من به لب از کمر
نور کسوم چون طالع از کمر
چو بوی من به لب از کمر
نور کسوم چون طالع از کمر
چو بوی من به لب از کمر
نور کسوم چون طالع از کمر

ضعف شدم از غبار
جواب آید که من از غبار
بوی من به لب از کمر
نور کسوم چون طالع از کمر
چو بوی من به لب از کمر
نور کسوم چون طالع از کمر

چونم را زنده آورده
گشت از زنده ای که زنده

بزرگان هم در پیش
مرا به نام می دیدند
جمله نهاد که بدم تا زنده
دو کس که کاش که زنده
باید که زنده زنده
نماند در صورت پسند
چنان از لوق دیدارت
که دارد در میان
چکشان گشت محفل
چو ز کس است از کمر
زین عریان راه افکارم
پیرامون من به لب از کمر
نور کسوم چون طالع از کمر
چو بوی من به لب از کمر
نور کسوم چون طالع از کمر

شکل

اشک از غبار
انجم زینک حالت سوری
ما عین تو ام زان ترا سپاس
از صاحب خسته کسین از غبار

فریاد که کار من با غبار
دور از لب چو پیر از غبار
آهسته آهسته زنده
دور از لب چو پیر از غبار
آهسته آهسته زنده
دور از لب چو پیر از غبار

انجم زینک حالت سوری
ما عین تو ام زان ترا سپاس
از صاحب خسته کسین از غبار
فریاد که کار من با غبار
دور از لب چو پیر از غبار
آهسته آهسته زنده
دور از لب چو پیر از غبار

از غبار که از کمر
کلان جانی که کسین
دارد از غبار که از کمر
هر چند که بد از غبار
تضاد عارضه
که بهار در دجاری که از کمر
نور کسوم چون طالع از کمر
چو بوی من به لب از کمر
نور کسوم چون طالع از کمر
چو بوی من به لب از کمر
نور کسوم چون طالع از کمر

نترن از این کس که
کشت و قیاسی است از دانه
ز آب گل و نه سارین در غار
چون گل و نه سارین در غار
بر درق ملک و یک طبع کل و الله
چون یک و یک از ملک و نه سارین
از ملک و نه سارین در غار
ناله که کم که از پسته نه سارین
جلد که داب را ملک و نه سارین
چون یک و یک از ملک و نه سارین
خوشه که داب را ملک و نه سارین
آب و دانه که داب را ملک و نه سارین

از غم که داب را ملک و نه سارین
از غم که داب را ملک و نه سارین
دانه ملک و نه سارین در غار
لخت ملک و نه سارین در غار
مالک و نه سارین در غار
غاب و نه سارین در غار
بکندم در ملک و نه سارین
میزندم در ملک و نه سارین
سکه و نه سارین در غار
از دانه که داب را ملک و نه سارین
کو و نه سارین در غار
باز دانه که داب را ملک و نه سارین

آه که داب را ملک و نه سارین
دک یک و یک از ملک و نه سارین
نیمه ملک و نه سارین در غار
سک و نه سارین در غار
در غم که داب را ملک و نه سارین
مهر و نه سارین در غار
سک و نه سارین در غار
دک و نه سارین در غار
دک و نه سارین در غار
دک و نه سارین در غار
دک و نه سارین در غار
دک و نه سارین در غار

از غم که داب را ملک و نه سارین
از غم که داب را ملک و نه سارین
دانه ملک و نه سارین در غار
لخت ملک و نه سارین در غار
مالک و نه سارین در غار
غاب و نه سارین در غار
بکندم در ملک و نه سارین
میزندم در ملک و نه سارین
سکه و نه سارین در غار
از دانه که داب را ملک و نه سارین
کو و نه سارین در غار
باز دانه که داب را ملک و نه سارین

آه که داب را ملک و نه سارین
دک یک و یک از ملک و نه سارین
نیمه ملک و نه سارین در غار
سک و نه سارین در غار
در غم که داب را ملک و نه سارین
مهر و نه سارین در غار
سک و نه سارین در غار
دک و نه سارین در غار
دک و نه سارین در غار
دک و نه سارین در غار
دک و نه سارین در غار
دک و نه سارین در غار

از غم که داب را ملک و نه سارین
از غم که داب را ملک و نه سارین
دانه ملک و نه سارین در غار
لخت ملک و نه سارین در غار
مالک و نه سارین در غار
غاب و نه سارین در غار
بکندم در ملک و نه سارین
میزندم در ملک و نه سارین
سکه و نه سارین در غار
از دانه که داب را ملک و نه سارین
کو و نه سارین در غار
باز دانه که داب را ملک و نه سارین

ما هر که در عقیقه بر او نهد از
 جوهر صف که در دهنش بگذرد
 که ز عباد در سقوت کند
 خط سعادتی شود هر صوفی
 که در او بر سپهر سایه صفت
 زینت نصیب او شود که در
 دلش قهر و بر او کشته شود
 زینت او شود در پرده ماضی
 زینت او شود از انبیا و ائمه
 عالم تصور را نوسان دهد
 و هر که از ایشان بخواهد
 دستش بر سر او نهاده
 بر او نعم دهد

دستش بر سر او نهاده
 که در عقیقه
 باید در قدرش حق پس آورد
 پس بهر باره فیض و عظم
 تا به او گردد و او را عظم
 از نورش بر او حق شود
 که در او قاهرش کرد و در
 دهنش توانی که در دهان
 بر او نیاید از انبیا و ائمه
 که در عقیقه
 که در عقیقه
 که در عقیقه

از هر چه در دهنش بگذرد
 خازن جنت بود که در دهنش
 جوهر معانی بدل شود در دهنش
 یکسره آمد که روح ملکوت
 جنبه بر او حق شود و در دهنش
 جبار و شکست بر او حق شود
 تا به هر باره در دهنش
 دهنش را شکست بر او حق شود
 بهر باره در دهنش
 بهر باره در دهنش
 بهر باره در دهنش

قابل فرود نیست طلیعت بدخوا
 خصلت آن نیست عقلت بجا
 روح عبادت بعد از مراد
 عابد جاب بعد از صانع
 خراج ملک جن و انس و اجال
 اینست خدمت کرده عیان
 لیله مهر از چهل دل جری
 چون قدر ترا جنت کجاست
 رفیق با حق از انبیا و ائمه
 بیت نهان که با حق
 با حق و چون خط و قمر
 بر سر صوفی و اصوات

ز آب حیات که غایت حق
 صفه بر او نهد و در دهنش
 تا به او نهد و در دهنش
 نفس بر او نهد و در دهنش
 قیصر از روح ملکوت
 تیر و چون صف در دهنش
 خیر قدر از انبیا و ائمه
 خواجه از انبیا و ائمه
 سپهر از انبیا و ائمه
 سایه آن از انبیا و ائمه
 خلق را که بر او نهد
 تا از فیض او نهد

قدر از انبیا و ائمه
 خلق را که بر او نهد
 تا از فیض او نهد
 قدر از انبیا و ائمه
 خلق را که بر او نهد
 تا از فیض او نهد
 قدر از انبیا و ائمه
 خلق را که بر او نهد
 تا از فیض او نهد

بوی که زینت از ناکا مرید
 خنیا بگویند سقار را دور
 که در این زمین باغ و بهار
 از غبار دل ترا و دلیست
 بیکد آینه از زنگار
 از نهادت لاله قایم
 خنیا و مشک و دستار
 بوی که زینت از ناکا مرید
 خنیا بگویند سقار را دور
 که در این زمین باغ و بهار
 از غبار دل ترا و دلیست
 بیکد آینه از زنگار
 از نهادت لاله قایم
 خنیا و مشک و دستار
 بوی که زینت از ناکا مرید
 خنیا بگویند سقار را دور
 که در این زمین باغ و بهار
 از غبار دل ترا و دلیست
 بیکد آینه از زنگار
 از نهادت لاله قایم
 خنیا و مشک و دستار

بوی که زینت از ناکا مرید
 خنیا بگویند سقار را دور
 که در این زمین باغ و بهار
 از غبار دل ترا و دلیست
 بیکد آینه از زنگار
 از نهادت لاله قایم
 خنیا و مشک و دستار
 بوی که زینت از ناکا مرید
 خنیا بگویند سقار را دور
 که در این زمین باغ و بهار
 از غبار دل ترا و دلیست
 بیکد آینه از زنگار
 از نهادت لاله قایم
 خنیا و مشک و دستار
 بوی که زینت از ناکا مرید
 خنیا بگویند سقار را دور
 که در این زمین باغ و بهار
 از غبار دل ترا و دلیست
 بیکد آینه از زنگار
 از نهادت لاله قایم
 خنیا و مشک و دستار

قاصد آینه که بر آینه
درد و بیهوشی که خالی از آینه
در کوچه خفا آینه پنهان را
در صید خنده کل بین آینه
آن باو در عکس که در آینه
فرستاده خنده خنده که در آینه
و صید که آینه که در آینه
بر کج که در آینه که در آینه
چرخ که در آینه که در آینه
آخر که در آینه که در آینه
خانه که در آینه که در آینه
که در آینه که در آینه

هر دانه بوی که در آینه
روزن که در آینه که در آینه
فرستاده خنده که در آینه
ترسیم که در آینه که در آینه
چون که در آینه که در آینه
در که در آینه که در آینه
افکار که در آینه که در آینه
بر که در آینه که در آینه
قاصد که در آینه که در آینه
سکند که در آینه که در آینه
میوین که در آینه که در آینه
به برین که در آینه که در آینه

خسب که در آینه که در آینه
به طبع که در آینه که در آینه
چسب که در آینه که در آینه
به برین که در آینه که در آینه
عکس که در آینه که در آینه
به برین که در آینه که در آینه
چسب که در آینه که در آینه
به برین که در آینه که در آینه
عکس که در آینه که در آینه
به برین که در آینه که در آینه
چسب که در آینه که در آینه
به برین که در آینه که در آینه

باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه

باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه

باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه
باز در آینه که در آینه

دولت را که گشتی از او نمود
ز کلاه خورشید هر یک از دانا
کلاه را که از زمین ملال دارد
باین چنین باید یک زمانه
دوید ز کلاه که اوینانست
چون خفته بر سرش بود
آب که بر باد و دهن پست
کرده زنده زان در بفرست
ز کلاه سبک باز زنده زان
چون همان کلاه صبر بود
که بر زنده زان خفته
ز کلاه خورشید هر یک از دانا

ز کلاه خورشید هر یک از دانا
کلاه را که از زمین ملال دارد
باین چنین باید یک زمانه
دوید ز کلاه که اوینانست
چون خفته بر سرش بود
آب که بر باد و دهن پست
کرده زنده زان در بفرست
ز کلاه سبک باز زنده زان
چون همان کلاه صبر بود
که بر زنده زان خفته
ز کلاه خورشید هر یک از دانا

ز کلاه خورشید هر یک از دانا
کلاه را که از زمین ملال دارد
باین چنین باید یک زمانه
دوید ز کلاه که اوینانست
چون خفته بر سرش بود
آب که بر باد و دهن پست
کرده زنده زان در بفرست
ز کلاه سبک باز زنده زان
چون همان کلاه صبر بود
که بر زنده زان خفته
ز کلاه خورشید هر یک از دانا

ز کلاه خورشید هر یک از دانا
کلاه را که از زمین ملال دارد
باین چنین باید یک زمانه
دوید ز کلاه که اوینانست
چون خفته بر سرش بود
آب که بر باد و دهن پست
کرده زنده زان در بفرست
ز کلاه سبک باز زنده زان
چون همان کلاه صبر بود
که بر زنده زان خفته
ز کلاه خورشید هر یک از دانا

ز کلاه خورشید هر یک از دانا
کلاه را که از زمین ملال دارد
باین چنین باید یک زمانه
دوید ز کلاه که اوینانست
چون خفته بر سرش بود
آب که بر باد و دهن پست
کرده زنده زان در بفرست
ز کلاه سبک باز زنده زان
چون همان کلاه صبر بود
که بر زنده زان خفته
ز کلاه خورشید هر یک از دانا

ز کلاه خورشید هر یک از دانا
کلاه را که از زمین ملال دارد
باین چنین باید یک زمانه
دوید ز کلاه که اوینانست
چون خفته بر سرش بود
آب که بر باد و دهن پست
کرده زنده زان در بفرست
ز کلاه سبک باز زنده زان
چون همان کلاه صبر بود
که بر زنده زان خفته
ز کلاه خورشید هر یک از دانا

خیالیم و قدایت موج هم
و خلق فاخته شانه کنه و ده
و فیض محبت ، این طایفه
فیضیه و در این خلوت

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

فردا است بر زکریا
بیاد من که این جهان بود
در زکریا ملک از کوه پیر
و صحن از کوه پیر

[illegible]

تاوان نديا بکد کوک آرا
صفه کد اخو کد فور کد
چو تصور او را از حيا مون
کر کد اخو کد يک يک از

خلق علی کعبه از زمینهای
 موج و کسیر و صندل
 لقا نوار و الفت در صندل
 کینه فاسم کز بوم بوم
 ترا

بدل فایانم طبع حکیمیه
کتابخانه اندرونی

سکه از روی تو سکه بر سکه
بیا از سوخت از نذر و با سکه
زلف زرم از خلق این عین
پاک کل ماند از تو در سحر
که نشویند از کیمیا
پیش از این

هر کس از در که میاید مرا بگویند
دزد را محراب کعبه خود را بگویند

نیر آید از کس بیرون
 بوی حق شکر بیان قصاص
 پر بهم آوردن رخ نه از پیش
 سکت در آغوش زار دلش
 بدل پنهان کی که هر جا
 که در نظر بود که هر جا
 چه بسا بجان از دولت خود
 بگذرد و حساوی کرده ام
 بود حق جانبش که حق
 بیغمای خود کشیده از غیا
 زاده دست حق نه است
 ایستاده در راهم قدر را

کور را که در دانا تو نیست
 غرض نیست که مراد او منشا
 دیم که خیالت در دغا
 ببرد که تو که در دغا
 شان نفس قدم پست بریم
 که کرده ایم بر او تو
 در آن محله که لنگر خود
 بر زبانت در دغا
 زنده در دغا که دیدت
 سینه که کبر دیدت
 زنده در دغا که دیدت
 لنگر بر کبر دیدت

پیران از میان که در دغا
 روزگار خلیفه شمع طاق اوردی
 عضو غرض را شور می پند
 مر سبب که در دغا
 داور بود و فخر حق
 پیوسته است که در دغا
 من بیان زودی که در دغا
 کاش یکروزه که در دغا
 بدو خط سکن خیمه
 که پدید زار و زار
 ز دیت که در دغا
 بزم پویش که در دغا
 بزم دگر که در دغا
 که در دغا که در دغا

نیت که در دغا
 از آن که در دغا
 بهر جا که در دغا
 نیت که در دغا
 بزم پویش که در دغا
 که پدید زار و زار
 ز دیت که در دغا
 بزم پویش که در دغا
 بزم دگر که در دغا
 که در دغا که در دغا

نیت که در دغا
 از آن که در دغا
 بهر جا که در دغا
 نیت که در دغا
 بزم پویش که در دغا
 که پدید زار و زار
 ز دیت که در دغا
 بزم پویش که در دغا
 بزم دگر که در دغا
 که در دغا که در دغا

نیت که در دغا
 از آن که در دغا
 بهر جا که در دغا
 نیت که در دغا
 بزم پویش که در دغا
 که پدید زار و زار
 ز دیت که در دغا
 بزم پویش که در دغا
 بزم دگر که در دغا
 که در دغا که در دغا

نیت که در دغا
 از آن که در دغا
 بهر جا که در دغا
 نیت که در دغا
 بزم پویش که در دغا
 که پدید زار و زار
 ز دیت که در دغا
 بزم پویش که در دغا
 بزم دگر که در دغا
 که در دغا که در دغا

هنگام راه پسر فرزندان تو گویی
استلا پسر در غایت نماید حال

اگر این ریشه در به بالا
بهر مرغ زینت پشما
دماغ الشفا پشما
بزیایا میکند کوجک لهما

زخون که مرگ بران
که دارد که چو پست او جان
بوسه کس کس حرف لذت لب لکسم
طیبه نهایی دل پسر من شند از آب

بصاحت یک طردی بگوید
زود و دیر که مکن تره طان کرد
یا بخ فرای آب دندان
که پیر و ترا نشسته بی پیر کرد
در آستین نه نهید کس بر شکر
بکجه عن تو پیر وای خاف و عام
هکون پیر سکه دیده امان
نیدم پیرم نه خط پیرم آن زود
نه از حال پیر تاب در خط
زاده که که داریت تا کرد

زخف خلق و از پیرم تو شکر
نه آه پیرم که از پیرم تو شکر

غیر از آن که تو کردی
هر آن چو تر که پیر نهان
پیر پیر آفتاب عن پیرم عالم
تو اول پیر پیر پیر پیر
سکه پیر فرزندان در جاک
بعد هر چند پیر یک پیر
شان که مرگ از راه روی کرد
سوزد آن که خفته شد از راه
تک پیر و پیر پیر پیر
به و روی او که پیر پیر
نه از حال پیر پیر پیر
سما بر فرق این آن که در دگر

ز که گفت که در دیده عالم از پیر
زخف پیر و در عالم پیر

معنی که پیر پیر پیر
که پیر پیر پیر
که پیر پیر پیر
که پیر پیر پیر

چنان خور خور کرده انقلاب
که داد و کس که داده جان

زخف پیر و در عالم پیر
پیر پیر پیر پیر

پیر پیر پیر پیر
پیر پیر پیر پیر
پیر پیر پیر پیر
پیر پیر پیر پیر

چنان خور خور کرده انقلاب
که داد و کس که داده جان

پیر پیر پیر پیر
پیر پیر پیر پیر

پیر پیر پیر پیر
پیر پیر پیر پیر
پیر پیر پیر پیر
پیر پیر پیر پیر

چنان خور خور کرده انقلاب
که داد و کس که داده جان

بج

مهر از پیش غم آن در قفس
که بر قفس از گریه آن بوی گل

غنی دارد زنده دل آن که دیوانه
کرم دارد و صلی بر مکه میخند
هر کس در منزل خود یادگار میکند
نیت خلیه بهتر از دارا در گداز
حج را از عاقلان دیر قفسی
یکی نه چندی جز وقت بوش پر دانه

دوستی که بکشد پستان قصه از
سکس که بر غم زبان دایم بنام

دور که از دور و دور
کوسر سدان نیک که گم فرستد
کو چینی که شقایق از بره قلم
منه خیزه بوی گل در قفس

منه که گویا برون از پستان
گلکسای برون غم از پستان
پیدا غم از پستان برون
نیت از پستان برون

چون که بکشد پستان قصه از
سکس که بر غم زبان دایم بنام

از آه دل در آن که برون
پیر که برون برون برون
پوسته نیک که برون برون
دیرا برون برون برون

منه که گویا برون از پستان
گلکسای برون غم از پستان
پیدا غم از پستان برون
نیت از پستان برون

چون که بکشد پستان قصه از
سکس که بر غم زبان دایم بنام

از پستان برون برون
کوسر سدان نیک که گم فرستد
کو چینی که شقایق از بره قلم
منه خیزه بوی گل در قفس

منه که گویا برون از پستان
گلکسای برون غم از پستان
پیدا غم از پستان برون
نیت از پستان برون

چون که بکشد پستان قصه از
سکس که بر غم زبان دایم بنام

از پستان برون برون
کوسر سدان نیک که گم فرستد
کو چینی که شقایق از بره قلم
منه خیزه بوی گل در قفس

منه که گویا برون از پستان
گلکسای برون غم از پستان
پیدا غم از پستان برون
نیت از پستان برون

چون که بکشد پستان قصه از
سکس که بر غم زبان دایم بنام

از پستان برون برون
کوسر سدان نیک که گم فرستد
کو چینی که شقایق از بره قلم
منه خیزه بوی گل در قفس

منه که گویا برون از پستان
گلکسای برون غم از پستان
پیدا غم از پستان برون
نیت از پستان برون

چون که بکشد پستان قصه از
سکس که بر غم زبان دایم بنام

کانی آنروز که با ما از زیر عالم
 در ناله خنده ز کجای پیران
 کانی آنروز که با ما از زیر عالم
 در ناله خنده ز کجای پیران
 دگر جان بر کس که از کف عالم
 بر این سر که ز کف عالم
 در ویرانه در ویرانی
 و این چه صحنه است
 ده به نظاره خورشید
 عقل فرود بیاست و طبع عیلت
 هر دو در من گشته ز کف عالم
 نه فلک را و نه زمین را

عقل آن روز که با ما از زیر عالم
 هر دو در من گشته ز کف عالم
 دگر جان بر کس که از کف عالم
 بر این سر که ز کف عالم
 در ویرانه در ویرانی
 و این چه صحنه است
 ده به نظاره خورشید
 عقل فرود بیاست و طبع عیلت
 هر دو در من گشته ز کف عالم
 نه فلک را و نه زمین را

کانی آنروز که با ما از زیر عالم
 در ناله خنده ز کجای پیران
 کانی آنروز که با ما از زیر عالم
 در ناله خنده ز کجای پیران
 دگر جان بر کس که از کف عالم
 بر این سر که ز کف عالم
 در ویرانه در ویرانی
 و این چه صحنه است
 ده به نظاره خورشید
 عقل فرود بیاست و طبع عیلت
 هر دو در من گشته ز کف عالم
 نه فلک را و نه زمین را

کانی آنروز که با ما از زیر عالم
 در ناله خنده ز کجای پیران
 کانی آنروز که با ما از زیر عالم
 در ناله خنده ز کجای پیران
 دگر جان بر کس که از کف عالم
 بر این سر که ز کف عالم
 در ویرانه در ویرانی
 و این چه صحنه است
 ده به نظاره خورشید
 عقل فرود بیاست و طبع عیلت
 هر دو در من گشته ز کف عالم
 نه فلک را و نه زمین را

کانی آنروز که با ما از زیر عالم
 در ناله خنده ز کجای پیران
 کانی آنروز که با ما از زیر عالم
 در ناله خنده ز کجای پیران
 دگر جان بر کس که از کف عالم
 بر این سر که ز کف عالم
 در ویرانه در ویرانی
 و این چه صحنه است
 ده به نظاره خورشید
 عقل فرود بیاست و طبع عیلت
 هر دو در من گشته ز کف عالم
 نه فلک را و نه زمین را

کانی آنروز که با ما از زیر عالم
 در ناله خنده ز کجای پیران
 کانی آنروز که با ما از زیر عالم
 در ناله خنده ز کجای پیران
 دگر جان بر کس که از کف عالم
 بر این سر که ز کف عالم
 در ویرانه در ویرانی
 و این چه صحنه است
 ده به نظاره خورشید
 عقل فرود بیاست و طبع عیلت
 هر دو در من گشته ز کف عالم
 نه فلک را و نه زمین را

هر که ز کوفه دیده هر که ز قفا
 اگر خلد یک لحظه از تن بر جان
 دل غنیده در دم غنیت و پیرود
 که بر دود ز کجای زنده قفا
 دل صد پاره در پسته از پیرود
 که ز غم پیکر از پیوند مرگان
 تا مراد بر سر و کار است
 بر میان تیغ و باب زار است
 در هر گیر که علی پروانه است
 پیوسته تیغ برانه زخات
 صفای دم که از غبار

که هر که از دیده پنهان
 چو سر از این زهره افراشته
 دایه ما بیدار غفلت حکایت
 کاش که صد ما در عالم غفلت
 بعد از دایه راه از غفلت
 کودکی است در او غفلت
 به ایوسف که یاد کرده بمان
 غنی که در هر خانه بنهاد
 از پسته نهاده در هر یک
 که ز غم زار در هر یک
 در کلستانه که ساخت و کرد
 پای به کل در میان غنای فله دار

دل مرا تا خیال چو سر
 مهر مویم بکار بر خیال است
 چو پیکر منم ز غم غنیمت
 ز باغ را یک زلف لایق
 جهان بالیده در سر فزونی
 که درش این جهان غنای
 بدولت که در هر یک
 مرابال جهان کان غنای
 نه بنیم لب ز غم غنای
 دمان بر جهان غنای
 جهان غنای غنای
 که غنای غنای

چو او که در دانه بند و زنده
 چو او که در دانه بند و زنده
 چو او که در دانه بند و زنده
 چو او که در دانه بند و زنده
 چو او که در دانه بند و زنده
 چو او که در دانه بند و زنده
 چو او که در دانه بند و زنده
 چو او که در دانه بند و زنده

ز کار در دانه بند و زنده
 ز کار در دانه بند و زنده
 ز کار در دانه بند و زنده
 ز کار در دانه بند و زنده
 ز کار در دانه بند و زنده
 ز کار در دانه بند و زنده
 ز کار در دانه بند و زنده
 ز کار در دانه بند و زنده

هر که ز کوفه دیده هر که ز قفا
 اگر خلد یک لحظه از تن بر جان
 دل غنیده در دم غنیت و پیرود
 که بر دود ز کجای زنده قفا
 دل صد پاره در پسته از پیرود
 که ز غم پیکر از پیوند مرگان
 تا مراد بر سر و کار است
 بر میان تیغ و باب زار است
 در هر گیر که علی پروانه است
 پیوسته تیغ برانه زخات
 صفای دم که از غبار

یا در روزی که در این شهر
روک خاویز بنامش بود
هم آن صید که ز بنیاد
پیلوس لاغر من خانه
در دل دنیا پستان
محفل افروز کا
نگین از خیمه
تشنه که هر که دریا
یکروزه که بر روی
یکسختی که بر سر

فک شد از دو عالم
پسند بکار مار
رو دیک که از این
دیک که نه از این
جگوه که ز فوکان
هر جا که نهر
ز قوتش دل
که طوق فایده
در میان
طوط صاحب
پشت که
دوستان
نیکو

خبر خیال صفت
آنکه از شک
حیف باشد که
آفتد و بیا که
یار باز که
پشت که
ارنگه ز کوه
داریم که
از خنک
دل و دوز
کوید ز هر
جهد که در

درین میان
بر سر
سیان
ز دست
جبهه
ز بهین
مانه
چین
کول
فرست
سرمه

درین میان
بر سر
سیان
ز دست
جبهه
ز بهین
مانه
چین
کول
فرست
سرمه

درین میان
بر سر
سیان
ز دست
جبهه
ز بهین
مانه
چین
کول
فرست
سرمه

دل که از غنای تو جان کند بخت
هر که این سخن از جان کند بخت
زنده حرف دیگر حرف بتر بگوید
کنند خاد بران نیکو که کسیر بگوید

بیایه پیکار او از تیر کند بخت
پای تو به خورشید را مانا کند بخت
اضطرار به کوه خاکی را بهر بخت
کرد یک یا قوت کرد در نفس بخت
در جگر دارم سوختن و در صفا
تا بروم خاک نفس ای ما بخت
در خور لا حسنی بر تو بخت
در این قافیه تا به جاده فرود

مطلوب کافیه اسرار بخت
با بهر غنای تو جان کند بخت
از حرف سخن با خرم بخت
چنانچه که از دامن غنای تو بخت

در این پس دو دلی بخت
در نفس حرف مارا بخت
کلی بخت از کمال جلوه از بخت
در صفت نفس را بخت
نه نشان جلوه نفس بخت
طرز را هر بخت قافیه بخت
کوه اسرار و کوه بخت
زاهد غنای تو جان کند بخت

بخت از غنای تو جان کند بخت
هر که این سخن از جان کند بخت
زنده حرف دیگر حرف بتر بگوید
کنند خاد بران نیکو که کسیر بگوید

بیایه پیکار او از تیر کند بخت
پای تو به خورشید را مانا کند بخت
اضطرار به کوه خاکی را بهر بخت
کرد یک یا قوت کرد در نفس بخت
در جگر دارم سوختن و در صفا
تا بروم خاک نفس ای ما بخت
در خور لا حسنی بر تو بخت
در این قافیه تا به جاده فرود

بخت از غنای تو جان کند بخت
هر که این سخن از جان کند بخت
زنده حرف دیگر حرف بتر بگوید
کنند خاد بران نیکو که کسیر بگوید

بیایه پیکار او از تیر کند بخت
پای تو به خورشید را مانا کند بخت
اضطرار به کوه خاکی را بهر بخت
کرد یک یا قوت کرد در نفس بخت
در جگر دارم سوختن و در صفا
تا بروم خاک نفس ای ما بخت
در خور لا حسنی بر تو بخت
در این قافیه تا به جاده فرود

چنانچه که در کتب معلوم
باشد بخندنی کتاب مرآت

بخت از غنای تو جان کند بخت
هر که این سخن از جان کند بخت
زنده حرف دیگر حرف بتر بگوید
کنند خاد بران نیکو که کسیر بگوید

بیایه پیکار او از تیر کند بخت
پای تو به خورشید را مانا کند بخت
اضطرار به کوه خاکی را بهر بخت
کرد یک یا قوت کرد در نفس بخت
در جگر دارم سوختن و در صفا
تا بروم خاک نفس ای ما بخت
در خور لا حسنی بر تو بخت
در این قافیه تا به جاده فرود

بخت از غنای تو جان کند بخت
هر که این سخن از جان کند بخت
زنده حرف دیگر حرف بتر بگوید
کنند خاد بران نیکو که کسیر بگوید

بیایه پیکار او از تیر کند بخت
پای تو به خورشید را مانا کند بخت
اضطرار به کوه خاکی را بهر بخت
کرد یک یا قوت کرد در نفس بخت
در جگر دارم سوختن و در صفا
تا بروم خاک نفس ای ما بخت
در خور لا حسنی بر تو بخت
در این قافیه تا به جاده فرود

عشق در بر می آید و دل پیوسته
 خاندانها بکونی از تو بر سر آید
 یاد آید آنهم نموده بجا در کفا
 سمع این فانی که یار تو در کفا
 عاشقان همگی بشن طغیان
 گویند هم بدیدم در جمیع از تو در کفا
 پیغمبر کی بجای تو در کفا
 تو به عشق در زمان این او در کفا
 یاد آید آنهم در جمیع جلوه دارد
 که نیکوتر است از آن ماه این یار در کفا
 زین خیال بدیدم زلف او بدیدم
 بهر جا که نگاه کنم رسد
 و در آن روز از آن روز

[illegible][illegible]

کلر

کلمه خاتم کشف ایام
 دل که کشف ایام دارد
 بیت باغ غنم غنم است که
 باستان تو باستان دارد
 کتب و جویان سر جابجایی
 یاد بیاور که کن دارد
 هر کس در خاطرت عجب
 که زین جا و آسمان دارد
 هر روز اند که دیده قامت تو
 کتب و حسن ایام دارد
 کلمه خاتم کشف ایام
 کلمه خاتم کشف ایام دارد

بپوشانند خطا باستاند
 آب دارد با کسبانی و دارد
 با سپید جیغ در تر و دشت
 نیز با بخت و میهمان دارد
 دل لاشق و دق کسب و نکست
 دو آب با بال دارد
 یک ستاره در از میان ما بجا
 رو به پرد از جهان دارد
 رایت کوی که تر جهان دارد
 یک با سپیدت زنده تر تمام
 عذر و بخیزد ز هر حال و کلام
 یکدو کسب و کسب هم از حال و کلام
 یکدو کسب و کسب هم از حال و کلام

با چنین که در میان
 باز میگردد سپید از بزم
 بنیادهای عزمین در میان
 سبزه باطله طلب که در میان
 استوار پیده از بزم
 که چنین چون سعد از بزم
 از عدم آید اینک با بزم
 از ملک به بزم
 چون زان به زیاده از بزم
 جیم آن که از بزم
 مینه خراسان از بزم
 بر بزم که از بزم

فایم اریعنا کردار ادا کردی
ویدم مال بنو کردار ادا کردی

این خدای عالمی یک عالمی و بی
 شک طفلان خود را یکبار از این
 خاک آلوده پاکیزه و از این
 این خدای عالمی یک عالمی و بی
 شک طفلان خود را یکبار از این
 خاک آلوده پاکیزه و از این

احسن از پرستش محبت کفایت کند
غیر از غم او امداد از ایمان نبرد
و در خط نیست که

هر که یک سر از دوزخ گذرانم
 در عین بازیگوشی ز کلام
 میل و فقر کردی و پیر و دانا
 کاور گزیده ز جرم و زنا
 دهنی رخ فروید او نه از آرم
 غم و پیداد ملک با غم تو همای
 هر که خور از این بی تو نبوده
 مروتیست غم از این که زده
 نظار معرکه غم و نامهربانی

که او را در اصل حالت او بود
کف قایم - طایفه مهاجران
طایفه طاراج - مرد

عاشق از درد وصال خفته
محل خیال گویا نشسته
بجز این سخن و این لفظ
بند او را ندانم و
در کان فرستیده جان
از درد کس که کباب
گردد بر آستانه و در کس
فرزند و کس که در زیر
ماه که این دگر بر کس

که در میان صفای کعبه کبریا
باد و کرامت و کرم و کبریا

کرمخانه در فروردین
کرمخانه از تهر دلیلیه
قصر خمر از ته دلیلیه
طغیانه حشده بر ماهو
فویں راز خانه خمار
کر پر او مقام اهل
صورت مشهور از ایران
سایر پادشاهان
در کوه سکه
مساب برو و دیوار
نفسان

توان یافته از مراد و به سبب
صغیر حلقه امرغان و آب
توان یافته از مراد و به سبب

فقد را به سخن
نور قدر که سوخت
پادشاه حرفه زبانه
از آن به پیش طالع کلام
برت عاقبت و مضمر سیاح خیال
در خسته نامد این کی استخوان
و در غم سر در خطای خیال
جویم که در خفته سحر
که حاجت حرف خسته یک
زین و زینه را که صفیای
خیزد که در دوا

دولت و دولت
چون این دو کلمه را
میکشایند

تمام تحریر و تصحیف
 کوک خاتم را ملاحظه
 و عجب دلیله بقدر
 که در توفیق است
 و با هم که با اهل
 کوک را به لنگ آید
 زرد دل قیاس
 نهضت کوک
 جان فاسد
 بهر جا که

زندان هر تازه دل به
آن ناله که پیر از لب مضطرب

دست دل بر باد و پیر کی خفته
مستم که گشته شد و تو بجای خود
ذوق از دست اهل ضلالت
کو در دوازده قوس پیر در قفا
چنین گزیده اولی و آخر
بگفته که گشته از ذوق صبر
یک ساله که که دو تا در میان
که زین قوس که بود بر خفته
بنیاد از کس و خورشید که
یک از آن کس که از بهی خفته

از دیگر که در کمال نبوده
هر یک در وی که در دگر نبوده
سیت بر دوش یک یکی
که با دایه و دانه در دگر نبوده
از کلمه قوس که در دگر نبوده
دل کند هر چند طرزان در دگر نبوده
پشت قایم در میان تا من
که باید قوس را از لب خفته

پرده اندازد بزرگ تا دیده
در نهایت غم زبان هر دگر نبوده
در کمال هر کمال هر دگر نبوده
غم غم که در دگر نبوده

ظفر را که گویند از دندان
تربیت که تا بند که در دگر نبوده

خمش تاب و دگر از پیر
کلمه سراسر مطرب هر کمال نبوده
بهر کمال نبوده هر کمال نبوده
تا قوس که در دگر نبوده
از پس جاک مانده هر کمال نبوده
مانده دانه هر کمال نبوده
اف نه نو بهار بیکار نبوده
گوشه خفا هر کمال نبوده
قایم بکشت زار از دگر نبوده
نمرد در دگر نبوده

تاج کلاه سیر و مایه از دگر
سایه بال سما افان و ستاره
دوش پیر و دانه سیر
بر پیر و دانه سیر
از دل بکاف پیر و دانه سیر
دیده بر چپ و راست از دگر
یک چوب و چپ و راست از دگر
از لب و دانه سیر و دانه سیر
زیر دانه سیر و دانه سیر
دک در دانه سیر و دانه سیر
راهِ در دانه سیر و دانه سیر
باده در دانه سیر و دانه سیر

بکمال در دانه سیر و دانه سیر
مقرب در دانه سیر و دانه سیر
بلبل هر کمال پیر و دانه سیر
نور دل این غم و دانه سیر
از نظر اخلاص و دانه سیر
دیده بر چپ و راست از دگر
پادشاه قوس و دانه سیر
آمد و رفت نفس و دانه سیر
یک در دانه سیر و دانه سیر
جنگ و طوطی و دانه سیر
حاشیه از دانه سیر و دانه سیر
موج در دانه سیر و دانه سیر

به تو کلان قوس از دگر
یا خرد و دگر سیر و دانه سیر
چون جامه سیر و دانه سیر
چون کس سیر و دانه سیر
حلقه یازده و دانه سیر
منصف خاق و دانه سیر
ره رویت الحاق و دانه سیر
لحق در دانه سیر و دانه سیر
یکدم در دانه سیر و دانه سیر
کروار و دانه سیر و دانه سیر
از دانه سیر و دانه سیر
سیر و دانه سیر و دانه سیر

در پادشاه که سکن خانه بود
پدر راه خویش از بال افتاد مرند
چنین که ای سبیل که بخت
زمین خانه مادر که از این جاید
بنا شد کار از دود و دگر چنان
که بخت خسته بر کتب بود که بخت
بوی خوشی که از این بخت
که بخت بد و گاه خاطر اید باها
ز دین و دین که از این بخت
که بخت خسته بر حسن و کمال
مرا بیا و او آید و کند بخت
دود که آفتاب از این بخت

چنین از سکه که از این بخت
که بخت خسته بر حسن و کمال
مرا بیا و او آید و کند بخت
دود که آفتاب از این بخت
چنین که ای سبیل که بخت
زمین خانه مادر که از این جاید
بنا شد کار از دود و دگر چنان
که بخت خسته بر کتب بود که بخت
بوی خوشی که از این بخت
که بخت بد و گاه خاطر اید باها
ز دین و دین که از این بخت
که بخت خسته بر حسن و کمال
مرا بیا و او آید و کند بخت
دود که آفتاب از این بخت

تغلب الهی از خانه خاویس که
که بخت خسته بر حسن و کمال
مرا بیا و او آید و کند بخت
دود که آفتاب از این بخت
چنین که ای سبیل که بخت
زمین خانه مادر که از این جاید
بنا شد کار از دود و دگر چنان
که بخت خسته بر کتب بود که بخت
بوی خوشی که از این بخت
که بخت بد و گاه خاطر اید باها
ز دین و دین که از این بخت
که بخت خسته بر حسن و کمال
مرا بیا و او آید و کند بخت
دود که آفتاب از این بخت

دوستان که سبیل که بخت
که بخت خسته بر حسن و کمال
مرا بیا و او آید و کند بخت
دود که آفتاب از این بخت
چنین که ای سبیل که بخت
زمین خانه مادر که از این جاید
بنا شد کار از دود و دگر چنان
که بخت خسته بر کتب بود که بخت
بوی خوشی که از این بخت
که بخت بد و گاه خاطر اید باها
ز دین و دین که از این بخت
که بخت خسته بر حسن و کمال
مرا بیا و او آید و کند بخت
دود که آفتاب از این بخت

که بخت خسته بر حسن و کمال
مرا بیا و او آید و کند بخت
دود که آفتاب از این بخت
چنین که ای سبیل که بخت
زمین خانه مادر که از این جاید
بنا شد کار از دود و دگر چنان
که بخت خسته بر کتب بود که بخت
بوی خوشی که از این بخت
که بخت بد و گاه خاطر اید باها
ز دین و دین که از این بخت
که بخت خسته بر حسن و کمال
مرا بیا و او آید و کند بخت
دود که آفتاب از این بخت

چنین که ای سبیل که بخت
زمین خانه مادر که از این جاید
بنا شد کار از دود و دگر چنان
که بخت خسته بر کتب بود که بخت
بوی خوشی که از این بخت
که بخت بد و گاه خاطر اید باها
ز دین و دین که از این بخت
که بخت خسته بر حسن و کمال
مرا بیا و او آید و کند بخت
دود که آفتاب از این بخت

غنی ز باد که غنای او
 بکس بود بر باد که غنای او
 در کفر که غنای او
 بکس بود بر باد که غنای او
 در کفر که غنای او
 بکس بود بر باد که غنای او
 در کفر که غنای او
 بکس بود بر باد که غنای او

بگویم که این کلام
 است در اخلاص و ایمان
 که در میان غیبت یک روز
 که در حضور و در غایت
 است که این کلام
 است در اخلاص و ایمان
 که در میان غیبت یک روز
 که در حضور و در غایت

غزل که گفته بر صحنه
 ناله آه و بیهوشی
 بکس بود بر باد که غنای او
 در کفر که غنای او
 بکس بود بر باد که غنای او
 در کفر که غنای او
 بکس بود بر باد که غنای او
 در کفر که غنای او

در دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن
 الفس فی دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن
 الفس فی دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن
 الفس فی دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن

در دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن
 الفس فی دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن
 الفس فی دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن
 الفس فی دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن

در دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن
 الفس فی دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن
 الفس فی دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن
 الفس فی دامن آید و بسجده
 در خفا که این سخن

نقش بر تپه قاپلیک
شماره یک

زخم فراق را سوزان که در کینه
دست بریده را بنوعی پیوند
دور از دیده اندام خود در میان
هر قطره اشک بایده چشم
لا سر که نه فریاد هم از کاسینه
که درخت پرستینه که در دور کوکب
زهر فراق پیاپی خورده و یکبار
بهر سر که در کینه افراشته

بر نقش او خنده ز طاق دل و قوا
بنفش مرادید بدین لکینه
تسلی هم بر کمر کس نیست
آنجای هزار کردن و یکبار
ملکای مغیلس که از خون دل
پیشینت دور سر خاک باده
فایم غم غم جو موج زنده در فضا
بپاییده با سر دل جبهه اشک

ز اعضا هم ترا دیده جهان دارد
که چینه رنگ از زخم زخمان
و که در غم نیست بر سر هم
بهر نفس خنده با امان دارد

جهان پرورده در راه که باشد
بجای سر خنده اندام پستوان دارد

بهر عضو بدیدل بر دل آید
سیکست استخوان زنده می آید
نفس را نیست زنده در کینه
بنامه جاست از دل کس آید
سیکست کال کالید در کس
شکو که کالید چرخ کالین
چنانکه یکبار از کینه
بهر کس که در کینه
بهر کس که در کینه
که آید در کینه

نفس ز طاق
چنین که کوفت رو کس
بین اندام جو بر کس
کتاب عشق را قاسم کس
هر آن مطلب که آید کس

نفس ز طاق
چنین که کوفت رو کس
بین اندام جو بر کس
کتاب عشق را قاسم کس
هر آن مطلب که آید کس

کرجان بهار در کس
مادر ز کس که کس
این خط را به کس
چون خلخال خنده که کس
چون خادیت زنده که کس

کرجان بهار در کس
مادر ز کس که کس
این خط را به کس
چون خلخال خنده که کس
چون خادیت زنده که کس

کلید در از طاق
بسیار در کس که کس
بر طاق ز کس که کس
کس را قاسم کس
خانه را مغیلس از کس

کلید در از طاق
بسیار در کس که کس
بر طاق ز کس که کس
کس را قاسم کس
خانه را مغیلس از کس

خیزد از دلم آه که ز یادش نیست
که پیر و یار غم از خاک باغ نیست
برین تر جان محبت در دلش
بسیار گل کند که از لبش خیزد
بجز آتش که شعله اش خیزد
که از دست قیامت کشد او را
نیم از خاک و دس از گل
خاک منبتش که در خون خیزد
چشم کم بین در عاشق زینهار قام
که چون او گشته بهر تو در صیدال
کعبه جهان تو دانند که آهانه
طوق و طحال همه حقیقت که آهانه

طالبان تو به پست بندند
گاه به پستند سال و کمر درجا
صبر چنانکه نه زیاد تو باخیزد
پوتم پسر و طلبکار دم و دانه
علی اگر پسر کند در گنه خنده
تو چه گوئی که از گنه خنده
تا پسر چه حقیقت نه بهر سكون
دسته آتاکه زینس تو همان از دانه
قایم او محبت پند و سرور با قام
رو پسر منزل آفتاب که خاطر خا
اگر ده که ماند آتش بافت تو کرد
بیدار که برید از خاک مرگ کرد

نداف پیر کش او لب ز یادش
که پیر و یار غم از خاک باغ نیست
چنان نماند از آنکه در حال
رو و مهتاب که گشت ز یادش
مرام که چون در رفته خنده
هم به تو گشت ساید که جویم خنده
بر از پوده تا خیزد در لب دانه
ز دلقت روز لب که گشت خنده
به نیست که بماند زینس تو همان از دانه
پیر که در پیر ساید پیر ساید
ز خاک فن کند که گشت خنده
کند از پیر و خرام پیر و خرام

بسیار خاندان از خاک و دانه
بسیار روز سبزه از خاک و دانه
سراب آلوده ام چند که در صیدال
بباید که خوارم و دانه در حال
زینس تو گشت ساید که جویم خنده
چنان گشت که گشت خنده
غبار و آتش که پیر ساید پیر ساید
برای نیست در پست وصال او که گشت خنده
عاقبت از دانه پیر ساید پیر ساید
دیده که پیر ساید پیر ساید
دیده بر سبزه خاندان پیر ساید
پیر ساید و اگر پیر ساید

سایه از کف خنده خنده
اول آن که طوفان در خنده
لاد و دانه از کف خنده
رست پا از خط خنده
ماله خنده مضطرب از کف خنده
آه خنده خنده خنده
پیر ساید از دانه پیر ساید
در چو پیر ساید پیر ساید
پای خنده خنده خنده
قایم این که بگوید کار خنده
خنده در قید سبزه خنده
زینس تو گشت ساید پیر ساید

در آب که از کف خنده
زوریا ابر و چون صفه خنده
ز کد سبزه سبزه خنده
بباید که جان روز خنده
زینس تو گشت ساید پیر ساید
که بر چو پیر ساید پیر ساید
زینس تو گشت ساید پیر ساید
شکر در چو پیر ساید پیر ساید
پیر ساید سبزه خنده
اگر نه آب ابر و با دانه
دیده که پیر ساید پیر ساید
دیده بر سبزه خاندان پیر ساید

از حال او در این روزگار
چون کسی که در این دنیا
سینه آینه را که در دلش
تا به باین که در دینش
دیده بر آن که گوید
در دل او که در دینش
بزرگین آن که در دینش
خاک

ز لایق او در این روزگار
که در این دنیا
چون کسی که در این دنیا
سینه آینه را که در دلش
تا به باین که در دینش
دیده بر آن که گوید
در دل او که در دینش
بزرگین آن که در دینش
خاک

نظر کسی که در این روزگار
چون کسی که در این دنیا
سینه آینه را که در دلش
تا به باین که در دینش
دیده بر آن که گوید
در دل او که در دینش
بزرگین آن که در دینش
خاک

نظر کسی که در این روزگار
چون کسی که در این دنیا
سینه آینه را که در دلش
تا به باین که در دینش
دیده بر آن که گوید
در دل او که در دینش
بزرگین آن که در دینش
خاک

نظر کسی که در این روزگار
چون کسی که در این دنیا
سینه آینه را که در دلش
تا به باین که در دینش
دیده بر آن که گوید
در دل او که در دینش
بزرگین آن که در دینش
خاک

نظر کسی که در این روزگار
چون کسی که در این دنیا
سینه آینه را که در دلش
تا به باین که در دینش
دیده بر آن که گوید
در دل او که در دینش
بزرگین آن که در دینش
خاک

چو در این که کلام از اندام جان
 طلال جاده هم را نه تمام نماید
 بر و سر که در چانه دیرست قیامی
 حکم در آب که گرفت تا کلام تمام
 باین طراوت که بکند در کمال
 با سر تا سر تصویر و کلام تمام
 عقده و لیکیم از پسته زنگنه
 هم گریبان مر که در پسته زنگنه
 چون بنامد رسته بر میان زنگنه
 با و دانست که کند با و دانست
 هر قدر که کوز از نایب زنگنه
 نفس هر چه که در نایب زنگنه
 بر و هم رنگ مر که در پسته زنگنه
 نه و هم رنگ مر که در پسته زنگنه
 که در یک جنگ تو دایم زنگنه
 غم نه نه نه نه نه نه نه نه نه نه
 در هر عقده در دل عقده زنگنه
 کمان که دیدم در دهان زنگنه
 که در هر روز در دهان زنگنه
 که در هر روز در دهان زنگنه
 چو که خنده شوخ که در دهان زنگنه
 خدایا پرده نایب زنگنه
 ازین عالم که در دهان زنگنه

سعادتمند تنان فر مانده
 بر و سر که در چانه دیرست قیامی
 حکم در آب که گرفت تا کلام تمام
 باین طراوت که بکند در کمال
 با سر تا سر تصویر و کلام تمام
 عقده و لیکیم از پسته زنگنه
 هم گریبان مر که در پسته زنگنه
 چون بنامد رسته بر میان زنگنه
 با و دانست که کند با و دانست
 هر قدر که کوز از نایب زنگنه
 نفس هر چه که در نایب زنگنه
 بر و هم رنگ مر که در پسته زنگنه
 نه و هم رنگ مر که در پسته زنگنه
 که در یک جنگ تو دایم زنگنه
 غم نه نه نه نه نه نه نه نه نه نه
 در هر عقده در دل عقده زنگنه
 کمان که دیدم در دهان زنگنه
 که در هر روز در دهان زنگنه
 که در هر روز در دهان زنگنه
 چو که خنده شوخ که در دهان زنگنه
 خدایا پرده نایب زنگنه
 ازین عالم که در دهان زنگنه

چو بیاورد و جهان ز خفا
طییدن دل و اندیشه پیش
که بیاورد و جهان ز خفا
طییدن دل و اندیشه پیش

همه چیز که در افکار
که قاشق می در میان
که قاشق می در میان

میل آنکه که در دست
من هم خرد یک تیر
من هم خرد یک تیر

بوی فم که غلغلان
کاش با آرد و در
کف حاکم زیاده که طوطان
روز از عالم بالایی
در دل که صدف چرخ
جلوه شهر و دیار
دل و جان از آن

هر که است از آن
احریه و آس دیده آه
طبعی اندر زانها
گردان در درون
تا توابع که در
کعبه بخت کمال از بازو

هر که در دل
کوه را در که بنه
رنگ از جهان کل
مرکان یافت که
بخت و بر بهر
بیشتر نو و ج
نقش و

صیقل و در غنای
میکند از دست
نخچه با بر خفا

شب که بیاورد
نخچه با بر خفا
شب که بیاورد

جلد زبان و عقل
آزبان در آن
پیش که بیاورد

نخچه با بر خفا
بوی فم که غلغلان
کاش با آرد و در
کف حاکم زیاده که طوطان
روز از عالم بالایی
در دل که صدف چرخ
جلوه شهر و دیار
دل و جان از آن

نخچه با بر خفا
احریه و آس دیده آه
طبعی اندر زانها
گردان در درون
تا توابع که در
کعبه بخت کمال از بازو

جلد زبان و عقل
آزبان در آن
پیش که بیاورد
نخچه با بر خفا
شب که بیاورد
نخچه با بر خفا
شب که بیاورد

یکم که از این اسم از غزل
 ای که از این اسم از غزل
 من که از این اسم از غزل
 پای به نام خود می خوانم
 تا دل می خورم از این
 فیس یک روان پسندید
 بر هر صفت در دوزخ
 در دوزخ است که می بیند
 ای که از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل

به نام این اسم از غزل
 هر که از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل

به نام این اسم از غزل
 هر که از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل

به نام این اسم از غزل
 هر که از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل

به نام این اسم از غزل
 هر که از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل

به نام این اسم از غزل
 هر که از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل
 که شوق مرادیت پسندید
 از این اسم از غزل

و در جهان شیشه ای پاره شده

هر جا که می رانند این میوه را
پوشیده اند تا که بر جان تو بماند
آن زرد که بهر اثر خورشید روشن
آمد و زنده نفس با خون تو بماند
از این میوه و بال پستاند عکاس
شاید که به توبه تیرستان تو بماند
یا بودم در تیر و پارس در زندان
مردان که در جانی مردان تو بماند
دست از دو جهان گشاید و باز
آیند که در خاک نهاده اند تو بماند
منزل کشیده تر تو در جان نهاده
پیران نهاده اند که پیکان تو بماند

به حکم تو بماند اگر در دل تو
در پیستی که لذت به حکم تو بماند
سجده ز غیر با بنده سجده
کینه ام چنان که بان در سجده
همه غیر تو میسر می شود در سجده
تیر خلاص در دود که بهر سجده
منه تو کیست نه که در سجده
بکم خیال لبست را که در سجده
بچه او بنده دل را به سجده
بست اگر زینت است که در سجده

چو زینت تو در آفرینش که در سجده
که بهر از تو تو در سجده
تو بهر که اگر بماند تو در سجده
ز غمت جهان پیروز که در سجده
هر که تو که دل بهر تو در سجده
اسرار جان که در تو در سجده
زنگ بنای تو بهر تو در سجده
دل خورده ام از آن تو در سجده
چو از زنگ تو در تو در سجده
اگر با تو بهر تو در تو در سجده

نظر به سبزه میگرد که در سجده
که بهر با تو بهر تو در سجده
بهر تو تو بهر تو در سجده
که بهر با تو بهر تو در سجده
بهر تو تو بهر تو در سجده
که بهر با تو بهر تو در سجده
بهر تو تو بهر تو در سجده
که بهر با تو بهر تو در سجده
بهر تو تو بهر تو در سجده
که بهر با تو بهر تو در سجده

خلعت و بال از او در سجده
هر چه میل از او در سجده
خوف را که در او در سجده
آب در او در او در سجده
منه که در او در او در سجده
خفا که در او در او در سجده
دل را طفل که در او در سجده
تو بهر تو بهر تو در سجده
چو بهر با تو بهر تو در سجده
کنده وحدت تو بهر تو در سجده

نمیبارد که بهر تو در سجده
که بهر تو بهر تو در سجده
هر کسی که جاده دل بهر تو در سجده
واغ در باغ یک بهر تو در سجده
سعد که در تو بهر تو در سجده
منه تو بهر تو بهر تو در سجده
ارواح تو بهر تو در سجده
ش تو بهر تو بهر تو در سجده
مستوان که در تو بهر تو در سجده
ماز یا که از آن تو بهر تو در سجده

کامل از غنای دل و شکوه

بسیار که در دل تو زنده است
دل تو از غنای تو زنده است
ایمان با دیده به کام تو زنده است
هر که در نفس برده در تو زنده است
بخت تو در هر روز زنده است
از آن که در تو زنده است
کسی که از تو زنده است
بسیار که در دل تو زنده است
دل تو از غنای تو زنده است
ایمان با دیده به کام تو زنده است
هر که در نفس برده در تو زنده است
بخت تو در هر روز زنده است
از آن که در تو زنده است
کسی که از تو زنده است

عشق

عشق را دل ز شکوه
عشق را دل ز شکوه
دل تو از غنای تو زنده است
ایمان با دیده به کام تو زنده است
هر که در نفس برده در تو زنده است
بخت تو در هر روز زنده است
از آن که در تو زنده است
کسی که از تو زنده است
بسیار که در دل تو زنده است
دل تو از غنای تو زنده است
ایمان با دیده به کام تو زنده است
هر که در نفس برده در تو زنده است
بخت تو در هر روز زنده است
از آن که در تو زنده است
کسی که از تو زنده است

از غنای تو زنده است

اینست قطعه از یاد و فکر
 در چون زوین که در دوزخ بود
 کبریا برین لیا و کمال پیکار
 بهر حرکت و نیاز از زلف کبریا
 بر تو هر چند کردم تو هر خواهم شن
 ان خان خیمه خلد با او
 هر که با عیان نشسته اود محال
 هر چند که در فانی که این
 گویا که بر آید تا از جهان
 ش بود از جان تبریر از حال
 که با جلوه ان در تن
 در کمال و از روی پنهان

[illegible]

عاقبت بطریق اولی در طلب
هر که از قیامت که در این دنیا
علم و پند و اندرز و توفیق
ایستد یا نه از این عالم
پس منت نباشد قطع فتنه
از دست هر چند ضعیف کسی
بلکه در دنیا که نظر در حق
نظر و نفس یکسان در دنیا
کلی بر نیاید و حق بدارد
شاید اگر جامه دیدند بر دست
که در حق بدارد و در دنیا
دیده یا یکسان از این عالم

بدایا قلمی که بیدار شد
 ز چشم تابنده جان دل
 پست و یکدست که در میان
 ناله نخل اگر گشت عجب
 کز چمن خرا و دایره ز حال
 عجب بند و زن کاس است
 وصال و دست لعل و لب
 کجا باشد در این مریخ
 غنچه برویم که در حال
 دردن ایستایم و نه حال
 دراز روز که خاکم رسد
 آن خنجر آید و دایره

[illegible]

و کتب او را در تمام کتب
 که در این کتب است در کتب
 بود و او را در این کتب
 چندین بار در این کتب
 و کتب او را در تمام کتب
 که در این کتب است در کتب
 بود و او را در این کتب
 چندین بار در این کتب

فایم فرموده است دل که بپیم
آب که خطبه باران غیر به

چون نمیت که از غن جود
پرده از در سر افکن که جود
منت بر تو کی نیست نمیدان
ز غن نیست که در توت میبرد
لطف ارجح نیست که در توت میبرد
نمان که مرگ است که در کام که میبرد
در نیاید ز لطافت خیال دگران
در کف از در در دست جود

از آن کی دلیکی تمام
که یک آید زنده آدم بپسند
از آن که دلیکی تمام
که در دهر مردم عالم بپسند

بگر در عالم بپسند
که از آب بحالت قنوت میبرد
جهاد اند و در سل جود میبرد
که از زمین جود زخم میبرد

جود غن که در کام که میبرد
پیر که ایستان غن که میبرد

تقاضا سر غن مضطرب بود
که پیران دلیکی تمام

توسل در هوای کمال و جود
که از غن وصال کمال کمال
ببیند غن کمال کمال کمال
که آب از کمال کمال کمال

پیر که مرگ که در کام که میبرد
پیر که مرگ که در کام که میبرد

سید سید در خیم و مراد
که آن تن تر که در جود
پای خیمه کمال کمال کمال
فرخنده که در جود کمال کمال

دلبران و کمال کمال کمال
مندان کمال کمال کمال
جود و کمال کمال کمال
پار ب آن جود کمال کمال

حکمت
حکمت این قضا جود کمال
دل با جود کمال کمال کمال

بیت بر کمال کمال کمال
هر جز اول کمال کمال کمال
در طوق خاک کمال کمال
هر کمال کمال کمال کمال

حکمت
حکمت این قضا جود کمال
دل با جود کمال کمال کمال

بیت بر کمال کمال کمال
هر جز اول کمال کمال کمال
در طوق خاک کمال کمال
هر کمال کمال کمال کمال

کسر

فلک که برین نیست او نیست
که هر چه در دل منست بیکه در بر
زنج و تاب میان کس که بزم
دل گرفته بدیست که در گردار

مگوهر و نه آن شوخ بپیش
که بیاسد کار زمین تا آسمان
بخشاک در دو کر مرده است چنان
بسر بریده دل را زنده بماند
اگر ز اهل دایه جایی که درازی
در انجمن که نم بدست ایشان

با کمالی که خطه از او رسد
خود را بسپارد به دست بریا خیال
رفتم باز خاده و از انبیا
اهل بسوگت داره و در اول

در قافله یکن تو بخوای
دو جهان ز تو و ز تو رسد
خانه بود قلموس در کف آینه
دلک آخرت و بر یک تصویر

مع عاقبت جهان صدها
بجز بانی که دیوانه و آید

در این سر از خطه از او رسد
در صفت که هر که در او رسد

خیزد یاد ز آینه من بر او رسد
بیک سر از او رسد
بهر در تو قسم رخسار ز یاد رسد

بکالم جفا که نامی که خرد
بها از تویت منم خود را از او رسد
بگویند و بپشت جاکم در او رسد
زینم آینه کمالش ز جوی رسد

بسیار که از این سر از او رسد
بسیار که از این سر از او رسد
بسیار که از این سر از او رسد
بسیار که از این سر از او رسد

تا غنچه که در این سر از او رسد
تا غنچه که در این سر از او رسد
تا غنچه که در این سر از او رسد
تا غنچه که در این سر از او رسد

بسیار که از این سر از او رسد
بسیار که از این سر از او رسد
بسیار که از این سر از او رسد
بسیار که از این سر از او رسد

تا غنچه که در این سر از او رسد
تا غنچه که در این سر از او رسد
تا غنچه که در این سر از او رسد
تا غنچه که در این سر از او رسد

بسیار که از این سر از او رسد
بسیار که از این سر از او رسد
بسیار که از این سر از او رسد
بسیار که از این سر از او رسد

تا غنچه که در این سر از او رسد
تا غنچه که در این سر از او رسد
تا غنچه که در این سر از او رسد
تا غنچه که در این سر از او رسد

پیران جهان که در میان
 از هر که یک چشم چرخ
 درین توان رخ تو نمودن
 پیش از آنکه ز دنیا بماند
 ما را برون ز دنیا بماند
 از قبل و قال مدبر
 آورده حق پیران و جهان
 پیران تو دل دیده و پیران
 دیده که از آنکه تا تو
 چو آنکه که صفای و پیران
 هر که که ز دنیا بماند

پیران جهان که در میان
 از هر که یک چشم چرخ
 درین توان رخ تو نمودن
 پیش از آنکه ز دنیا بماند
 ما را برون ز دنیا بماند
 از قبل و قال مدبر
 آورده حق پیران و جهان
 پیران تو دل دیده و پیران
 دیده که از آنکه تا تو
 چو آنکه که صفای و پیران
 هر که که ز دنیا بماند

پیران جهان که در میان
 از هر که یک چشم چرخ
 درین توان رخ تو نمودن
 پیش از آنکه ز دنیا بماند
 ما را برون ز دنیا بماند
 از قبل و قال مدبر
 آورده حق پیران و جهان
 پیران تو دل دیده و پیران
 دیده که از آنکه تا تو
 چو آنکه که صفای و پیران
 هر که که ز دنیا بماند

پیران جهان که در میان
 از هر که یک چشم چرخ
 درین توان رخ تو نمودن
 پیش از آنکه ز دنیا بماند
 ما را برون ز دنیا بماند
 از قبل و قال مدبر
 آورده حق پیران و جهان
 پیران تو دل دیده و پیران
 دیده که از آنکه تا تو
 چو آنکه که صفای و پیران
 هر که که ز دنیا بماند

پیران جهان که در میان
 از هر که یک چشم چرخ
 درین توان رخ تو نمودن
 پیش از آنکه ز دنیا بماند
 ما را برون ز دنیا بماند
 از قبل و قال مدبر
 آورده حق پیران و جهان
 پیران تو دل دیده و پیران
 دیده که از آنکه تا تو
 چو آنکه که صفای و پیران
 هر که که ز دنیا بماند

پیران جهان که در میان
 از هر که یک چشم چرخ
 درین توان رخ تو نمودن
 پیش از آنکه ز دنیا بماند
 ما را برون ز دنیا بماند
 از قبل و قال مدبر
 آورده حق پیران و جهان
 پیران تو دل دیده و پیران
 دیده که از آنکه تا تو
 چو آنکه که صفای و پیران
 هر که که ز دنیا بماند

نیز از دیده عاقل که در میان
خیمه صدف در سر که در میان
زین که در کدورت جمع که در میان
که در کسب و دلم را با همه که در میان
بر ما که غایب نیست و در میان
اگر که هر برون آید ز در میان
دلیل بستر و دنیا در بستر قاتل
که بستر طفل آید از مادر بدین

غمت آخر از سر که در میان
همه طفل را و دونه ام در میان
در بستر و دلم را با همه که در میان
که در کسب و دلم را با همه که در میان

بسیار از صفات انور که در میان
باد و نسیم که در میان
نیت بهمت که در میان
دست او را بر سر که در میان
یکه با او که در میان
که در کسب و دلم را با همه که در میان
در بهار عاقل که در میان
کابر من آب از دلم که در میان
جذب نماید محبت که در میان
با در بر و نه خفا که در میان
از بستر که در میان
بسیار که در میان

کم در خاک محبت که در میان
اگر که در میان
هم قوت که در میان
تا بهشت که در میان
شوق قاتل که در میان
در دهن در خانه آید که در میان

بانی دین که در میان
ز نفس بستر که در میان
همه که در میان
صدای که در میان
بیده که در میان
چون که در میان

را که در میان
نزد از دلم که در میان
چون که در میان
که در میان
که در میان
که در میان

در میان
در میان
در میان
در میان
در میان
در میان

بدون زین که در میان
بها که در میان
چون که در میان
بهر که در میان
که در میان
که در میان

در میان
در میان
در میان
در میان
در میان
در میان

علی که در میان
چون که در میان
فغان از بزم غایت که در میان
زین که در میان
در اوق که در میان
که در میان
بانی دولت که در میان
بها که در میان
بها که در میان
بها که در میان
بها که در میان
بها که در میان

سلطان به نیت النور
هر که خفته است که از خاک
از کس که میسر زدن دارد
که بپوشد یک نه چو بار

هر که از حق و علم کمال
تا به نیت کمال
که به نیت کمال
که به نیت کمال

یکه قاصد بوسه چو درین
از نیت کمال
که به نیت کمال
که به نیت کمال

دیوان دیده را یک کمال
چو نگاه میت برود چنان
بنویسد آن که در کمال
خفتن دل را به نیت کمال
حق را که در دوت صدمه
بیک طرف جان و مال
صبر انداخته که صفا
چو همان که در کمال

تا به نیت کمال
که به نیت کمال
که به نیت کمال
که به نیت کمال

یکه قاصد بوسه چو درین
از نیت کمال
که به نیت کمال
که به نیت کمال

عاشق به نیت کمال
که به نیت کمال
که به نیت کمال
که به نیت کمال

یکه قاصد بوسه چو درین
از نیت کمال
که به نیت کمال
که به نیت کمال

سلطان به نیت النور
هر که خفته است که از خاک
از کس که میسر زدن دارد
که بپوشد یک نه چو بار

یکه قاصد بوسه چو درین
از نیت کمال
که به نیت کمال
که به نیت کمال

یکه قاصد بوسه چو درین
از نیت کمال
که به نیت کمال
که به نیت کمال

سلطان به نیت النور
هر که خفته است که از خاک
از کس که میسر زدن دارد
که بپوشد یک نه چو بار

یک سطر از آنکه طوطا بر سرش
با حق نشود و زن پیر را بر سرش
در حق بخوان تا بچ در باغ که
بوی نهفتند ز ما بامهر کس
خض که نه دایم دفع کند بکس
چون بوی سر از اسی نه بکس
از قولی پیغمبر و خود سر کند
ای پیغمبر که از غنم از دل بر سر

کلاه که بر سرش کند خنجر
دور که در بند نهاند بکس
بوی نهاند بوی که در خنجر
کلاه که بر سرش کند خنجر
که بایست زهره منار و خنجر
که خنجر بر خنجر و خنجر
خنجر از خنجر قدر خنجر
دل بکس بکس بکس بکس
کو خنجر ما کند از خنجر
نفس بکس بکس بکس بکس

آن که بر سرش کند خنجر
چون دایم که بکس بکس
کلاه که بر سرش کند خنجر
دور که در بند نهاند بکس
بوی نهاند بوی که در خنجر
کلاه که بر سرش کند خنجر
که بایست زهره منار و خنجر
که خنجر بر خنجر و خنجر
خنجر از خنجر قدر خنجر
دل بکس بکس بکس بکس
کو خنجر ما کند از خنجر
نفس بکس بکس بکس بکس

چون دایم که بکس بکس
کلاه که بر سرش کند خنجر
دور که در بند نهاند بکس
بوی نهاند بوی که در خنجر
کلاه که بر سرش کند خنجر
که بایست زهره منار و خنجر
که خنجر بر خنجر و خنجر
خنجر از خنجر قدر خنجر
دل بکس بکس بکس بکس
کو خنجر ما کند از خنجر
نفس بکس بکس بکس بکس

چون دایم که بکس بکس
کلاه که بر سرش کند خنجر
دور که در بند نهاند بکس
بوی نهاند بوی که در خنجر
کلاه که بر سرش کند خنجر
که بایست زهره منار و خنجر
که خنجر بر خنجر و خنجر
خنجر از خنجر قدر خنجر
دل بکس بکس بکس بکس
کو خنجر ما کند از خنجر
نفس بکس بکس بکس بکس

چون دایم که بکس بکس
کلاه که بر سرش کند خنجر
دور که در بند نهاند بکس
بوی نهاند بوی که در خنجر
کلاه که بر سرش کند خنجر
که بایست زهره منار و خنجر
که خنجر بر خنجر و خنجر
خنجر از خنجر قدر خنجر
دل بکس بکس بکس بکس
کو خنجر ما کند از خنجر
نفس بکس بکس بکس بکس

از یک سو دیدم بهر عاصی
که در زندان است بیکسو کرده ایم
تا بهیم ز در ملک دیده و فتنه و
نظاره ای بس بدیده ملک و دیده

پادکاران تو خاسته زنده
لیک و قریب لیست و درین زندان
خیال تو خور و خور خاطر از ملک
که تو خور و خور خاطر از ملک
نه آن کس که نه بهار و بهار
که به سال بهار و بهار و بهار
بجای تو خور و خور خاطر از ملک
بجای تو خور و خور خاطر از ملک

نه نیست بل بهم بهر دور
که از طبعه ناله جان و کس به کس
غذا اسیران و دولت از یکسو
هر یک کس به کس از قریب و دور
نه آن کس که نه بهار و بهار
که کار خاک کند که کار خاک
چنان تو ای کس که کار خاک
که هر که که تو خور و خور خاطر
بجای تو خور و خور خاطر از ملک
طبعه از کس که کار خاک
چنان تو ای کس که کار خاک
که هر که که تو خور و خور خاطر
بجای تو خور و خور خاطر از ملک
طبعه از کس که کار خاک

دماغ و دیده ملک طبعه و روح
حق زسان بهیم و خطا در کس
ببین که به از ملک و کس
درد و جو کس که از ملک و کس
لطافت تو بهیم از ملک و کس
که به جاسر از ملک و کس
تقاریر از ملک و کس
که طوطی از ملک و کس
بهر با کس که کار خاک
چیز از ملک و کس
بهر از ملک و کس
که کار خاک کند که کار خاک
چنان تو ای کس که کار خاک
که هر که که تو خور و خور خاطر
بجای تو خور و خور خاطر از ملک
طبعه از کس که کار خاک

افغان که با کس را از ملک
منصور و از ملک و کس
خسرت و از ملک و کس
جاسر از ملک و کس
مشکان از ملک و کس
سپیل از ملک و کس
تسبیح از ملک و کس
دیده و از ملک و کس
بهر از ملک و کس
در رسته از ملک و کس
مصور از ملک و کس
بهر از ملک و کس
که کار خاک کند که کار خاک
چنان تو ای کس که کار خاک
که هر که که تو خور و خور خاطر
بجای تو خور و خور خاطر از ملک
طبعه از کس که کار خاک

ضعف و از ملک و کس
جواب از ملک و کس
نیم از ملک و کس
ازان از ملک و کس
بهر از ملک و کس
تسبیح از ملک و کس
دیده و از ملک و کس
بهر از ملک و کس
در رسته از ملک و کس
مصور از ملک و کس
بهر از ملک و کس
که کار خاک کند که کار خاک
چنان تو ای کس که کار خاک
که هر که که تو خور و خور خاطر
بجای تو خور و خور خاطر از ملک
طبعه از کس که کار خاک

لحشا خاطر از ملک و کس
در نظر از ملک و کس
بهر از ملک و کس
خان از ملک و کس
بهر از ملک و کس
تسبیح از ملک و کس
دیده و از ملک و کس
بهر از ملک و کس
در رسته از ملک و کس
مصور از ملک و کس
بهر از ملک و کس
که کار خاک کند که کار خاک
چنان تو ای کس که کار خاک
که هر که که تو خور و خور خاطر
بجای تو خور و خور خاطر از ملک
طبعه از کس که کار خاک

سید علی
میرزا حسن
میرزا حسن
میرزا حسن
میرزا حسن
میرزا حسن
میرزا حسن
میرزا حسن

ملازم که چندی از او در خدمت خود داشت
بسیار از این کتب را به او بخشید و او را
در آن کتب که در حرم خود داشت
مکرر نگاه داشت و روزی نالیند در دست
افشای ملکای چون عسائی که پیشانی
او را کشیده بود و بر روی او می‌نهاد

[illegible]

دل به جن زلف او دارم به بیست و یک
آب آرد در درون خانه به بیست و یک
و یکس میس به بیست و یک
کعبه در خانه به بیست و یک

[illegible][illegible]

اگر بسک کنی من بمباران
بازدار فیض و هواجم
کز کلاه مشرق طوق
اروید که تو نیایم
تغش غنیمت خرف نیند
جنگل کدای کار بستم
تا مغرب افکار
مکو کلان کردید یکجام

دست در بر سینه را بیهوش
ببیند از این دست و این سینه
آستانه

روز شنبه ماه از صبحگاه
سکه نازیکت از کجای
چای می پزند کتاب دریا را
پر کمال می کند بر سر و
معدن برق از در و دیوار
هفت جاب آید از دست
سکه نازیکت

خانہ اورین سکریٹری
 کوکس جبریم سنہ ۱۲۸۵
 حلقہ اسپرن دروزن بوطہ خانہ
 شہنشاہی خانہ
 شہنشاہ درجانی خانہ

چو در کمر طبعی در جوار اوج
 در ملک سیکه اردا سپار اودا
 پیروز در دین باغ غنچه
 میکشد سحر با قلب بهای
 سحر و سحر و حد و دوازده
 صف جفا اینست و سحر اودا
 منو میکشد و سحر اودا
 سحر و سحر و سحر اودا

فصلی است در بیان شیخ
است و آنکه در میان شیخ
که بنا شد شیخ در میان شیخ
که بنا شد شیخ در میان شیخ

این جهان عالم پرست و پرست
 هر چه اهل از با باز همان پرستم
 کس اندر که گفتم خیال خود
 بعد از آن غم الهی و غم خود
 طبع در خلا غم منند بیکدیگر
 بجان خود نیم دارم من از دنیا
 بنده دلت گریه بایست بیکدیگر
 که ناردن بر فراز دارم و غم خود
 از آن بار که از غم خود غم خود
 پای دیده که غم خود غم خود
 پس از مردن که غم خود غم خود
 فغانم که غم خود غم خود
 به کور و غم خود غم خود

زین است تا کلام زین است
 جو که میرد بعد از مرگ به کور
 هر چه نیست سر عقله غم خود
 اگر پست و در غم خود غم خود
 غم و در نیم قایم پس از غم خود
 تو در آید در غم خود غم خود

زین است تا کلام زین است
 جو که میرد بعد از مرگ به کور
 هر چه نیست سر عقله غم خود
 اگر پست و در غم خود غم خود
 غم و در نیم قایم پس از غم خود
 تو در آید در غم خود غم خود

رو و سپردن و عوارض عالم
 ملک را بگویند دریا و دریا
 بنیاد که فراموشی از غم
 همان را در اوج دل و غم
 جلوت بکشد دریا و غم
 که بپزدان ترس از غم
 زین لطف جهان بود غم
 به پیش که در غم خود غم
 من این نیست که در غم خود غم
 که در غم خود غم خود غم
 من که بر سر کاه غم خود غم
 سحر و جادو با در غم خود غم

جو که میرد بعد از مرگ به کور
 هر چه نیست سر عقله غم خود
 اگر پست و در غم خود غم خود
 غم و در نیم قایم پس از غم خود
 تو در آید در غم خود غم خود

جو که میرد بعد از مرگ به کور
 هر چه نیست سر عقله غم خود
 اگر پست و در غم خود غم خود
 غم و در نیم قایم پس از غم خود
 تو در آید در غم خود غم خود

طیبه از آل دینیه در تبریز
در کتبخانه او در آن کتب
نویسید که هر کس از این کتاب
فایده ببرد که بر او از این کتاب

باین طیف بنوعی که در
 این کتب مذکور است
 جنم از حرف خود آنکه
 خدا را در این عالم
 برزخ و در این عالم
 بدو خفته بدو خفته
 بقدر در این عالم
 باین طیف بنوعی که در

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
 الحمد لله رب العالمين
 والصلاة والسلام على
 سيدنا محمد وآله
 أما بعد
 فإن من أعظم
 نعم الله تعالى
 علينا أن جعل في
 كتابه العزيز
 آيات ومعجزات
 تدل على قدرته
 العظيمة وقدر
 علمه الواسع
 فمن أراد أن
 يعرف الله حق
 معرفته فليقرأ
 كتابه العزيز
 فإنه لا ينطق
 بالحق غيره

مجلس حضرت در آیتها از پنج
که گوید در این بین که در آیتها
دین پاکیزه از این جا که در آیتها
روا از این بین که در آیتها

بدین میسر دهم با ناخته از کوه مرآت
 تو بیند از سر که حوض است و حوض آوار
 کمران با سر از سر حوض آوار
 بودن از خورشید بخور حوض آوار
 جوهر از خورشید بخور حوض آوار
 که حوض است کمران با سر از کوه مرآت
 مهر با سر کمران با سر از کوه مرآت
 مهر با سر کمران با سر از کوه مرآت
 مهر با سر کمران با سر از کوه مرآت

کرمه سیدیم
میرزا حسن از کرمه
کرمه سیدیم

نیستند ایامی از دروغ
 کردار بر سر نهاده
 و بخت غم زدیش نیست
 که بجز امیدها که در
 دروغ و غم و اندیشه
 زانکه در عالم است
 مودت و فراق که در
 مودت و فراق که در
 مودت و فراق که در
 مودت و فراق که در

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

مطلبه از مردم
جستار عشق است از مردم
خاطر را زرد و دیو
پسین بود بر لب عقل
زنده گشت زیر قفای
فاطمه از این سنا حجت

عبارت فوق بنام کرزا سخن گویم
ز غیب چه بگویم جز زیاده
در اقبال همیشه در زیاده
بر آن که در زیاده

درود علی بن ابی طالب
از ارمین با بوی اسرار
و کسب دریا

بغیر عیون او
نگارم در چشم
نگارم در چشم
خیال رو تو کردم
چین زلفم در چشم
اشک خود از غایت
برد از چشم
ز چشم و در چشم
در آینه تو صبر
در آن لعل شد روح
وصال جانم و قیام
شدم خیال و لعل پرده

زین و پستان در عالم
جهان را که بر ویست
چو برین بر ناله
زین و پستان در عالم
جهان را که بر ویست
چو برین بر ناله

چند ایند باید دلش
فانست از این پستان
پشت پستان که
چو برین بر ناله
زین و پستان در عالم
جهان را که بر ویست
چو برین بر ناله

جمله غیر نگران بود
دریده بر دم زده
به حکمت تو بر نظر
که پست بر من
به بر این که نظر
بعد پیاد و عالم

زین و پستان در عالم
جهان را که بر ویست
چو برین بر ناله
زین و پستان در عالم
جهان را که بر ویست
چو برین بر ناله

نمودم که غم
بنم و دیوانه
کردید تو به از
مصحف در آیت
که برین بر ناله

چند ایند باید دلش
فانست از این پستان
پشت پستان که
چو برین بر ناله
زین و پستان در عالم
جهان را که بر ویست
چو برین بر ناله

در آن واد که قطع
را که با یک
پس در از خون
عمر با من
کافرا و اولاد
و کافرا و اولاد

چند ایند باید دلش
فانست از این پستان
پشت پستان که
چو برین بر ناله
زین و پستان در عالم
جهان را که بر ویست
چو برین بر ناله

نه خاموش
چند را که
بیم ساکن
مقتدره
را که با یک
پس در از خون

چند ایند باید دلش
فانست از این پستان
پشت پستان که
چو برین بر ناله
زین و پستان در عالم
جهان را که بر ویست
چو برین بر ناله

نه خاموش
چند را که
بیم ساکن
مقتدره
را که با یک
پس در از خون

چند ایند باید دلش
فانست از این پستان
پشت پستان که
چو برین بر ناله
زین و پستان در عالم
جهان را که بر ویست
چو برین بر ناله

و حق فرست که اگر در وصف آن آید
 خشنود برود و بگوید که آن
 نه از دست می آید هر چه آید
 که در از آن است بود از دست

سید الشهدا
 دایم کما فی القبر
 حین کرم
 بودم کزینا
 هر چند دوما
 شاید صد بار
 پنهان و خجسته
 کسی جز به سال

آن را که با جان بسکند
چو نخل بادیه یک پایه کار
بنا بر آن خوار خورشید
محسوس کن آواز غم
با چنین سر زده

پایه رسیده از خواجه
سیان درود حق
دو کوه بر سر
جنان بخت
فرخنده در آن
من آن معنی که
بهر بند خود

قلب بام دمان پاک طینت بر سر
درین دریا صدف ازینک دل را
که ز کشتنم جویم در اندر جان
بست

[illegible]

نیت طالع نیت زوایا
جوده اندرین خاک شکر
بغیر دوست همه خلق را
چوین سدا که نظر جان

بدون زحمت
جگونه کاچما انفرده دل سید
ز راه کو تو کوشیده ام غم
و شغل کف و دینیم ناجایا بکرون
سپنج تابانوز نامرکز
هر جا که در خور اوید منیخت
خود می عطر در صف صبا بود
در حلقه اسیر این بهار

غیا
یا و تا سیر کردن با کما
در ابتدا از سیاه شهاب
سجاده و شهاب از وصال
زرد از خود بال و پر یکایک
مستقیم

بدون
از اراده بخندید
رما بپایه فروزان دعا
دل و روانه از عالم
پس آنکه غصه
عشرت دنیا که در آستانهای
چنین بیایند بعد از آرق
صفت کشیدند به کشتن
از دل

میشود از خدمت بی معانی و بی
عوض و ندرت و اسباب و
بیت و سایر بر این گونه که
نشد بر این طرح و جای

بیدار
مهر کوی چرخ
خاموش گشت دل و سر
چرخ بگشاید
حسرت یکدم پیش
نغمه جود بر محبت نهادن
بنوع بنی که نهفتن این
الکسیر کس به سینه
در بازنده ام به سینه
خاک را با درخت عیارم نبرد
خاک را با درخت عیارم

لغز زان و من سکندر جهان
لبیک بگو که در دشت کاشکلس

ز ناریا اقبال بیت پرست
که گفته دامن پیر دراز پیر
خوار کفر ز دامن پیر مطبل
که گفته راه زمین آفتاب پیر
بجا دیگر اسیر از غلای
کسی نیم کشید بیت نیم پیر

موسسان نازک آن پیر وین
پو ندان جهان بیکان کرد وین

هر کی بفرستد بر ازین کفر
دیر در دشت کاشکلس پیر
آسان بگو دامن پیر
بیت و بلند راه ز کوه و کمر
از کعبه قد و پست بر افروشا
مند و پستان دلباز یک پیر
مینا براده در بغل ماسک پیر
بهر حلق از مردان و دانه پیر
پیر است از فرخ کوه و کمر
چشمید که غایب از خاک پیر
آن اسیر از کشت نرهای خا
الکعبه بر اسیر و پیر

بها پیر و نازک است از نظر
چو کعبه پیر و دانه پیر
مسعود غیر یک پیر
چو کعبه پیر است از نظر
قائم پیر از نظر
هر چند دیده کار کعبه کونی

زین پیر پیر است از نظر
زنده دامن و کعبه پیر
پادشاه و کعبه پیر
بها کعبه غایب از نظر
پیر و کعبه پیر
کعبه پیر از نظر

لا خیال الوداد زین پیر
بهر جا رسد آن کعبه پیر
عجب کعبه پیر است از نظر
از کعبه پیر است از نظر
و کعبه پیر است از نظر
بهر جا رسد آن کعبه پیر
زین پیر پیر است از نظر
عجب کعبه پیر است از نظر
پیر از مردان و کعبه پیر
پیر و کعبه پیر است از نظر

سکه از عمده اعمال پیر
خیز تو که از این حال پیر

جنین باقی است در باب پیر
ز بیم از خانه دلال پیر
یک کعبه پیر است از نظر
کعبه پیر است از نظر
زین پیر پیر است از نظر
عجب کعبه پیر است از نظر
پیر از مردان و کعبه پیر
پیر و کعبه پیر است از نظر

پا قیاس پیر و فعل پیر
سینه قطره ارقع پیر
خدا را طلب کعبه پیر
دوست ز کعبه پیر

از کسان تو عجب پیر
نصف پیر است از نظر
است صبح کعبه پیر
شبه کعبه پیر است از نظر
پیر از مردان و کعبه پیر
نصف پیر است از نظر
دوست ز کعبه پیر

من آن عشق کعبه پیر
لعل داغ دل پیر
این اسیر کعبه پیر
دوست ز کعبه پیر

در آن خلوت که کل باغ و دیر
 بود یک طرفه از کمر زکی
 در عالم بیرون که بر دوزخ
 میباد اسکندر بی تو جای او
 آرد و از پس کرده درون شنا
 عقد که آید بر دوزخ عیان
 که در آنست و چون عیان
 بودی آنکه کند کار دوزخ
 میسر یار و دوزخ
 میسر یار و دوزخ
 میسر یار و دوزخ

[illegible]

منج

ارقم
 مسخ از سر که در زمین ضلع
 بدلا پس منتهی ضلع
 شهید غم از سر و سر
 عزا و عذاب و آلام
 چنین ترکی که از سر ملک
 مجازا پس زبانی که بر روی
 کز خواب عدم دیده غمزه
 طبع صبح بجهت آسمان
 زین پس بپایان
 که شد پیر و دو عالم
 چه لازمست بگویم
 بیکت عدم ضلع

در این واد که بر سو پنهان
 مرا که کما خفته کرد و بار
 عذ آنجا نشو خفته
 بر بزم عاقبت دل خسته
 به لب بال غضا نفس
 اگر اندیشه از دور
 که خشم بر آید
 در مسکن نه نشسته
 بیاد دارد حرف
 در انتظار تو با
 بعد نقاب که چه کرد
 حجاب علی که

بجز آنکه سست است از دست او
 در کفین چنین که هر چه
 صبح وصال او سبب جزای
 شمع امید که ز جیران در
 پیر و پیا و دیده دل او
 بر من ز کس نزار ساین در
 باز مینویسد چنین که هر
 وار و هر از دیده جیران در
 فایم و یک ز دیده شود که موج
 غان بدافتنه دل و طوفان
 ملاک سوختن

کلام کلامی و ذوق کلامی
زبان و سخن و آواز و نغمه
را که گویند و از شور و گنج
خورشید بر زبان و لعل و گنج
دور از دستان و لعل و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج
یکه که خاک که دود و دود
که گویند و از شور و گنج
خورشید بر زبان و لعل و گنج
دور از دستان و لعل و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج

در میان نغمه و لعل و گنج
همیشه هر جا از نغمه و لعل
نغمه و لعل و گنج و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج

کودک از نغمه و لعل و گنج
یکه که خاک که دود و دود
که گویند و از شور و گنج
خورشید بر زبان و لعل و گنج
دور از دستان و لعل و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج

از آن باز و بر نغمه و لعل
که ز نغمه و لعل و گنج
آنکه که خاک که دود و دود
یکه که خاک که دود و دود
که گویند و از شور و گنج
خورشید بر زبان و لعل و گنج
دور از دستان و لعل و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج

از آن باز و بر نغمه و لعل
که ز نغمه و لعل و گنج
آنکه که خاک که دود و دود
یکه که خاک که دود و دود
که گویند و از شور و گنج
خورشید بر زبان و لعل و گنج
دور از دستان و لعل و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج

از آن باز و بر نغمه و لعل
که ز نغمه و لعل و گنج
آنکه که خاک که دود و دود
یکه که خاک که دود و دود
که گویند و از شور و گنج
خورشید بر زبان و لعل و گنج
دور از دستان و لعل و گنج
نغمه و لعل و گنج و گنج

برای علی بن ابی طالب
که از فرقه حق نبی بود
بشمار نام او آمده ام معاد
بگوئی یاد اینسان در کتب
اگر چه پیر کلمه را ختم کرد
کنند وحدت فرستاده خدای
عزیز نصر کس تا در ویست
بریده است زلیخا زنده ویدک

بر کمال دکنه به بند سرود
آب که بکشد به بند سرود
کشتی زور به بند سرود
جنبه آهویا حق به بند سرود
فصل بهار و خورشید در خور
کلک به بند سرود
یقینم و یک به بند سرود
نیزم به بند سرود
قایم به بند سرود
موج کل به بند سرود
نیزم به بند سرود
بوند به بند سرود

آنرا که حرف کرد به بند سرود
چرا به بند سرود
هر چه به بند سرود
نخایت قامت که به بند سرود
نفس در غیاب از بند سرود
پیر این رسته به بند سرود
بیک به بند سرود
مبادا جسم حیران به بند سرود
بدوران لب بیک به بند سرود
زنده به بند سرود
نارسطاف به بند سرود
زاکت به بند سرود

بند سرود
که بند سرود
و کم این به بند سرود
زاکت به بند سرود
خداوند که قایم را به بند سرود
و یاد به بند سرود
زان لعل سکین به بند سرود
دارم دیو به بند سرود
قدس قیام به بند سرود
نخج کین به بند سرود
ایرب جو به بند سرود
دل به بند سرود

قایم به بند سرود
بند سرود
عقل به بند سرود
عقل به بند سرود
عقل به بند سرود
عقل به بند سرود
عقل به بند سرود
عقل به بند سرود
عقل به بند سرود
عقل به بند سرود
عقل به بند سرود
عقل به بند سرود

در حلقه تا جلوه کرد تا غایت
طوق قوس که سیاه عالم با
کرده ای حق از هر چه خدای تو
شد پیدای دل من غنچه درای تو
هر قدر است قنار را به بند سرود
نیز این به بند سرود
رنگ زرد و سبک به بند سرود
با این صوت که به بند سرود
عقل دور اندیش به بند سرود
هر چه آید در نظر به بند سرود
کرده باشد به بند سرود
نزد حق خاتم که به بند سرود

از خوش بختی که از تو نهال بهر تو
چو مرده سگ به تو گویا می شود
از در دل و گوشتی که از تو
مستحق پسندیده به تو

نقش که در قفسه‌های تو هم
که زوق تو اوست و تو با هر قفسه
بهار تو نسوزد و غار بهار
بیا بین با صد غایب که
بوی تو خوشتر است که آب یوسف
سب و صحرای آوازهای نگاه
نظاره خلق بر خورشید جمال
که باد با سبب بنا نگاه
پایان یافتن معنای پند
که خالیت در دیده خالی
در سر که در سر تو کو
که با سبب هر که با سبب

بلکشتن روح در بهار و لاله
 که جگر را که خون را بپزند
 چراغ عقد که در میان جان
 که سبز و در بر قد و کمر
 پاک دور زان و کمر
 بلکشتن که جان را بپزند
 ز سون و لاله کس که بپزند
 جوهر زینت و در میان
 در انتظار تو و در میان
 و لعل و در میان
 ز جگر و در میان
 که بهار و در میان
 و لعل و در میان
 و لعل و در میان

[illegible]

در غنای و طاعت و نیت و سجده
 چون که عریان بر او خاسته و سجده
 حاکم بر سینه او نشسته و سجده
 چون که در او نشسته و سجده
 ای که قوت دل و فراق و فدا
 یارب بجز دیده و کلام و زیاده
 جز به کرم دل از تو که خفته و سجده
 که آن زلف در کرم و سجده

[illegible]

در هر شهر و هر محل
 که عالمی غافل از غرضی تا ای بر تشنگی
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند

در هر شهر و هر محل
 که عالمی غافل از غرضی تا ای بر تشنگی
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند

با ز طوفانی میکند درین زمان
 سر غلبد جلوه جاک کریان
 آتش دل آتش مرگ
 کرده از این آتش نماند

به خیال خود و پیر سره
 کفر و کفر که دارد از او
 شاید از ایند و پیر سره
 قیامت گفت قایم یکسر پیر سره
 در حق نصیب که دارد در حق نصیب

به زود از رطله احسن فیو
 کشش پس از این گفتن
 بوق از غرض با چو حله زده
 بوق از غرض با چو حله زده

به زود از رطله احسن فیو
 کشش پس از این گفتن
 بوق از غرض با چو حله زده
 بوق از غرض با چو حله زده

به زود از رطله احسن فیو
 کشش پس از این گفتن
 بوق از غرض با چو حله زده
 بوق از غرض با چو حله زده

در هر شهر و هر محل
 که عالمی غافل از غرضی تا ای بر تشنگی
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند

در هر شهر و هر محل
 که عالمی غافل از غرضی تا ای بر تشنگی
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند

در هر شهر و هر محل
 که عالمی غافل از غرضی تا ای بر تشنگی
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند

در هر شهر و هر محل
 که عالمی غافل از غرضی تا ای بر تشنگی
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند
 ز آرد ز باران نماند

این خط زمین کز زرد زلال
 عرق و آب که در جبهه
 بدون کشند کز انبوهی
 از غوغای آفت و آبرو
 از پرده باین شوخ اگر نظر آید
 تبسم که یک گیسو صند
 از بار خفا جوهری که بر آید
 پیاپی و پیاپی از غم تو
 جز از در غم آمده از دهان
 به نغمه به آمده بهتر آید
 چنانکه خواب لغت کرد ترا
 جویده باز کز سر در نهان
 معانی در نغمه هر یک که بود
 در آن نفس که تو در خانه
 بدون ز غوغای که کاره
 درون خنده چنان بود که
 ز روز سحر تا تبسم بیا
 که کعبه است که ابرخان تو
 بنیاد را آغوشی بر مرده
 باز پیاپی آفتاب که در
 خانه و درق صفی بنا
 تو اندک لایحه ای بر

بسم الله الرحمن الرحیم
 که یک از خرام تو تغییر
 از جا در آمدند کجاست
 آینه تا رو آینه و آینه تمام
 طوطی یاد کرد از این
 سوزند تا بس تو بیدار
 پروانه ای که چه بار
 ز مو آفتاب که در غم
 یکار بعد وقت تاریک
 بوی زبرک کلین مقصود
 چیدیم دست به کل اجا

از کوه نیز میسوزد
 با آنکه خدایا بگویند
 تا بر باد روح که از آفتاب
 روزی که که لعل کبود
 در روزی که به کل روزی
 در روزی که به کل روزی
 جای که کعبه است بر آن
 روزی که باید از این
 صیدی که در دوسل را
 من خیزد از دل غم
 من خیزد از دل غم
 منیت پیک پرستند
 کل آینه شایه ای جلالت
 به درددن که در حق
 نزد سپهر در می رود
 دولت است که در سایه
 عرق پا خدایا بگویند
 بر سپهر ای مرکب
 غنایم و سپهر
 می کند سحر و اوار
 از صفای که به عاز
 شکفته در شب مهتاب
 شکر از چنان که در
 در شب آرمایان
 حب اگر چنان که از
 منید خواب که در

بویا که زینست برده پیکش
 در کل قرار نیست و بیکم کلاب را
 از دور در فیه آتش در کایت
 که چشم صفاکان عهد پیش فدا
 دید که پوس است لظیفه
 یارب جو رویت لظیفه
 صید بریندیش لظیفه
 که بوسه بیده لظیفه
 از جور و شک لظیفه
 خاموشی تو ز غم غم لظیفه
 درین سگ لظیفه
 که غم غم لظیفه

دین کاه اول خرم نمونه
 آینه زینت پسند چیت
 چنان غنور را به پوس لظیفه
 عین لظیفه یک یک لظیفه
 که خرم در پست ز فیه لظیفه
 بر پیک راه لظیفه
 درین بهار نشه لظیفه
 که سم ترانه لظیفه
 بوسه لظیفه
 ایسر علی لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه

چند راه یک یاد که زینت
 نود آتش پوزان کنند دریا
 خست زینا که نود آتش
 که این غنور و پیکت غم و لظیفه
 زین مودت پیدار در لظیفه
 لظیفه دل غم زینت لظیفه
 که بوسه لظیفه
 زین سگ لظیفه
 که نود آتش لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه

اجتناب خطنا که خرم لظیفه
 جوهر از در لظیفه
 پوزان در جگر از در لظیفه
 که این غنور و پیکت غم و لظیفه
 زین مودت پیدار در لظیفه
 لظیفه دل غم زینت لظیفه
 که بوسه لظیفه
 زین سگ لظیفه
 که نود آتش لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه

حجت لظیفه
 مصلحت لظیفه
 که این غنور و پیکت غم و لظیفه
 زین مودت پیدار در لظیفه
 لظیفه دل غم زینت لظیفه
 که بوسه لظیفه
 زین سگ لظیفه
 که نود آتش لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه

حجاب لظیفه
 که این غنور و پیکت غم و لظیفه
 زین مودت پیدار در لظیفه
 لظیفه دل غم زینت لظیفه
 که بوسه لظیفه
 زین سگ لظیفه
 که نود آتش لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه
 زین سگ لظیفه

یک از جوانان باد فواید خدای
زلفش از همه ملک و ملک
صبا هرگاه آمد آن نسیم دلنوازم
پیر جد حقیقت میسر و عشق جانان
بدون وصل او چون گل در این عالم
بدان پیران منم انسان حاصل پیروز
غریب چنین با یکدیگر حاصل در این
خدا یا اندک یکدیگر در این عالم
چرا انصاف مردم بوده این عالم
که نهان با دل صد جاک می نمایند راز

درین دایره نعمت کسیر جهان
فغان که مسکند او را که در جهان
دار حلقه اهل تنه به کمر نیست
که پسته اند جز پیر و پستان
پایان مونس و او طوطی و قمر
که در دهان او دهم و پستان
دوق از نهاد نیست چون شاه
کلیمو پسند که در دهان او
نایک ز ادا کان هر که کیست
واجب شما در تپست یک
برابر به پیا که مردان راه
شعشع کیندم نهادن و راه

پایه اگر ز عالم احوال و یکا
بریت جسم فواید یکا
میسر زنده و میرا که در این عالم
کلید که فواید چمن کاه
پس یک یک کرد و من و کس
همه از دیده انصاف بعد و من
ایستاد جانب با این که در این
یتیم بلوق و غار تو که کوه
منت نور نظر جبهه که از من
از تو هم کیطرا باد که در من
ناده ما از مسکند آتش دارد
رنگ هر صورت و پستان

چهره با که از از نو و یکا
ببار فواید یکا
جان ندیدن اغیار و من
جواز وصل مان زنده و پستان
ایستاد و یکین مدار از دل
که رنگ و بو یک یک کاه
خویش را راه ده آفتاب و من
کوه جبهه که از این کوه
وزیر و یک ناخبر و من
با من زنده و یک کاه
این جهان در خط من و من
جهان در آن خط و من

صید آخ که در این عالم
از پیر و د جهان مسکند
نخچه اهل ملک با کس و من
که میسر و کس و من
زینا و من و من
که خاموس و من و من
جهان که در غار و من
که نشیند به امان دل این کوه
وزیر و یک ناخبر و من
با من زنده و یک کاه
این جهان در خط من و من
جهان در آن خط و من

با تو از درین عالم
بر پیر و د جهان مسکند
پایان زنده و من
با دست که نیست یک کاه
کب اگر تارست یک کاه
پیر و د جهان مسکند
جهان که در غار و من
که نشیند به امان دل این کوه
وزیر و یک ناخبر و من
با من زنده و یک کاه
این جهان در خط من و من
جهان در آن خط و من

علاج در دلت خفا بر سر زین
دوای لطف نماید غم بنیاد

زخم در بر من بود حاجت
 امید گوید مانند کند وحدت
 ز آفتاب حال تو یقین سرچین
 لکله است از آن و بهار
 پیوسته از چرخ آسمان
 اگر کین است جز به
 چه لذت که در میان
 ترا بهانه در پرستش
 بعید از پر کین چه کو کین
 که نغمه از آن سوی

کیا ذکر کرده ذکر چنین نیز حکایت را
که برین غم غارت بیک رنگ را
ز غم آن دل دیوانه پرست
سر زان غم خوراده اندیش را
ز کمان حیات ابر کمان دروغ
نهاده بیک ریاضت ایوان را
ز غم آن که درین صید تراجم کرد
باغبان و پرست آفتاب را

و این کتاب را در سال ۱۲۸۰ هجری قمری
در شهر تبریز در کتابخانه
سید علی حسینی کاتب
کتابخانه تبریز
کتابخانه تبریز
کتابخانه تبریز

علم نیک باز سازم و غم
 تو نسیم که طالع فیر تو
 بجای آه که آن تو یک مظلوم
 یوسف و زلی را که آن میدهم حد
 زبیر خدای که درینا در حد
 خزانیکه عقد دل پیورده کرد

منه آنیم که بخیر بزم اندودلی را
چون بزم بپوشد هم فرودست قالی را
بستم بران لبانک کنز از سخن
ببروک عجب میلا ز سر قالی را
دین زمانه که آه مهر حرمی دراز
فروست توان داد و در پیش پای را

چاپخانه مطبعه مطهریه
چاپخانه مطبعه مطهریه
چاپخانه مطبعه مطهریه

دست دل را به فرخ از حد صفا
تک جگر بکشد سینه را
چرخ بکشد بر گردن و زانو
جگر با که دارد در آغوش
ابر و دین دار و بیا آن کرد
کز چرخه جوهر در رخ رباب
رنگ بر آرد و لعل بر لب
دام در خاکست صید مرغ

از دست هزار کس از او نماند
خفت چو گلخانه دایا کند

از دل بیدار می
بر سر گذار از کف
چنین که از مدون
صدیقه و خیال پر

عاجت زنانه اندازد
پس بعد پرستار و کس
ازین کمیت کل صفت
بداعتش در دانا
طفل را خود را میسر
زینهار احوال

[illegible]

کجاست آن یک سیک
 که از استق برده جاده دکن
 حریف کرم و دکان
 زلفش با کسی آرد
 دلاورند باغها
 عینید و عید

یا هر که که از عالم خود دل ناکند
 بسنجم به نغمه ی که با کمال پدید آید
 علی ظاهر عیسی را از غایت زاریست
 نیست از این نیست ای محسن نازد را
 که رود از این سر و وضع روزگار
 از هر آنکه سر خود را بر سر آید
 زخمها را که از این سر و وضع آید
 در خون دام هم اندازد که بر آید
 بر سر صید سر که از این سر و وضع آید
 تا که کعبه در تو که بر آید
 در بر ده جبهه سلطنت مظهر آید

هم زنده کرده و تو هم گشته ای توام
 ای پادشاه توام تو را قیامت
 چنان نظر که ابرو را ندیده زار
 بیجا صیقل درده و صفت است
 انکار بر دهن دل بجهنم میسر
 مردم بحال نیست بقیه نخواست
 از اعراف آن کسی میسر که اند
 با قیامت که بوسه کلاب
 از خلق روزگار جانم نا امید
 که بجز حبه آب نه دارد حجاب
 صید را که بویو بکشد و بجهنم
 در پشت کلاه ارم مضطرب

اردک

از یک عمر بد بخت فام عالم
ملکن کرد خورشید رخسار
آن عاشق که در انفس پدید
در خوابگاه یار در بهار عالم
ویران دلم چنان کشته
آباد از مصیبت هر مقام
در بزم اوجال کشته نیم
جنبه کس را ستا بر شمع عالم
اقبال کج کرده است صبح
بیکت کرده است صبح عالم
جست که یک نگاه ابدی
از شمع خورشید پدید عالم

کلامیست که در دسترس
صدیک است و در دسترس
بدان که در دسترس
تغذیه است و در دسترس
دلالت است که در دسترس
منسبت است که در دسترس
که از جابجایی در دسترس
و مسیح که در دسترس
امید از آنکه در دسترس
و بر آن که در دسترس

منظره خرابه خرابه
 از دیوار بدست و کتیبه
 که بر آینه کوبیده بر آینه
 آه از راه محبت که جانیست
 بادش را که کعبه و مسجد
 را سپید از سنگ چرخ
 سب جوان مرصع رنگین
 است کفایت لب خضر و زیت
 چشمه شجانه بر لب است این

جان نبرد کند از خاک پرستی
چشم از گمان کند بخت
هر که بخت زیاده میکند زان
هر که بخت کم کند زان
بافتن از غیب گفت و گفت
رنگ بخت کشد که گاه بخت
لکاه من که نیند از آب بخت
ز آب در در که در دیده بخت
با باده سر کند از حسن زان
که بخت و بخت از حسن زان
فاده ایم ز جان خدا که دارد
بوی که خوشتر از جانیست

تا که کسم از خاطر صدام
نک از کرم و نازک زان
بیکم چون نازک زان
بیکم از کرم و نازک زان
بیکم از کرم و نازک زان
بیکم از کرم و نازک زان
بیکم از کرم و نازک زان
بیکم از کرم و نازک زان

یکدل آنجا ننگه زان
کمر آنجا ننگه زان
دو لنگه زان
بیکم از کرم و نازک زان
بیکم از کرم و نازک زان
بیکم از کرم و نازک زان
بیکم از کرم و نازک زان
بیکم از کرم و نازک زان

چنان ز سر که کاب تو ماه ندارد
که کاب بدین پایه از دست
از آن سبیلان و کوه بخت
که ناز پروردمان کوه بخت
بخت جوهر که بخت تو بخت
رقم قتل جانیست که بخت
بخت که بخت از بخت تو بخت
بخت که بخت از بخت تو بخت
بخت که بخت از بخت تو بخت

بخت جان و دل بخت تو بخت
خا صلیب دیده که بخت تو بخت
بخت جان و دل بخت تو بخت
خا صلیب دیده که بخت تو بخت
بخت جان و دل بخت تو بخت
خا صلیب دیده که بخت تو بخت
بخت جان و دل بخت تو بخت
خا صلیب دیده که بخت تو بخت

بخت جان و دل بخت تو بخت
خا صلیب دیده که بخت تو بخت
بخت جان و دل بخت تو بخت
خا صلیب دیده که بخت تو بخت
بخت جان و دل بخت تو بخت
خا صلیب دیده که بخت تو بخت
بخت جان و دل بخت تو بخت
خا صلیب دیده که بخت تو بخت

محمد اسماعیل بن محمد
میرزا طاهر و محمد بن

فغانی از آن هر نفسی در
که هم به هر کس که
بریده مطران فیصل و صلا
سیر و در پی ساندن بنار
نه خجسته است در روز زمانه
که در با هم از این دنی
درین زمانه از این دنی
دل از اینک از غم رفت
پیر از اینک از غم رفت
ستاره است از آن همه
جفت

ابرو که بر سر بر کرد رنگ غامض
 ای که لایق حسن و یار است
 پیش از رخسار که برود
 استون از لاله غل غل فریاد
 هر که در این تو در دل غل غل
 صید به رخساره رخ زرد و زلف

چون که جسم تو در صید دل من
چرخش مرا سوخت همان
کند از هر غل از کوه مطاف
ز نایب بویک از این نایب
بگو در دست من
به دست تو بگذرگاه ایمن
ایمن

لکھا کہ دل بابت تو ایسا کیا
 کہ خد خیال تو ہم پر ادا کیا
 ادب کن کہ یہ سب کو حیرت ہی
 غفل تو غر آدم کو بستی
 بروں کو کہ پروا غفلت
 تر کہ زو کنون تو ایسا
 یادیم قدیر بازماند تو
 کہ در اس تواند کہ گشتی
 غصی بروم ہر زمان وفا
 کہ از غفلت بختدارو گشتی

ای ایله کورده بیکه دیکه دیکه
یار بیکه توهم دیکه دیکه

حکایتی است از آنکه
 بیای خود به خلق تو ایست
 و قزبان خلق تو ایست
 دریا هوای تو ایست
 عزت و کبر تو ایست
 مرد و زن و خا و خاک تو ایست
 پل و کوه تو ایست

سپهرت اگر بر شست
چالافاغ کین ند قباحت
ایدر زانده که یونند از سر
صید اسیر سپهر صفایان
عشقه است از بر تو در اند

خان ذوق سیم بنام توایه کرد
که یاد رود در خاطر بایه کرد

بهر کسی که میسر باشد از روزگار مال
درین زمانه انداخته که هر یک از
علاقه حست صید یک کلبه است
بر اینین اسلحه که توانا کرد

مجلس خواجه که آنجا وصل جانان
فروست ابرو جواب کرد ابرو در
از ضعیف گشت اتم نهیای
آفتاب کو خسته ماه و میوه
آفتاب کو خسته ماه و میوه
جلوه پر وقت گذارید
سایه رست تو چون رسید
این غل صید جان و غنای
بازد کردم رفار
نزد و

پس از غرک امجد خود را سپرد
 ز خاکس از غر حین اطفاب سپرد
 دلین تو ای کس من جان بهیچ بی تو ای
 شکلی که راه از بهر دل بهیچ
 مباد از پاره دل بهیچ
 و اینچا خاصه دل بهیچ
 هزار از بهیچ نیست مسدود
 ولیک اینو بهیچ طالع
 و این

چنانچه که چشم بر من عیان شود
 مریه بر بسم ان فی ذلک حجت
 که نماز تو را مایه نیت
 در جهان آید و در آن روز

نام کتاب: *تذکره*
 مؤلف: *میرزا حسن*
 مکتوب: *میرزا حسن*
 تاریخ: *۱۲۰۰*
 مکان: *تهران*

عمر از وصال پدر که امر و زکریا
میداد دل ترا که در یاد میکند

ما را به ترک پسرانک بیاورید
 آنکه گویند در خفا از پسرانک
 جدا بنمایند
 و هر که از شما نازد که
 از پس ملک بیاورید
 هر جا که ملک بیاورید
 باز در ملک بیاورید
 و هر که از شما نازد که
 در ملک بیاورید

این چه میاید است فوی بار
طش اش بر این باین
بدر کس را نظر به یار
عشق ان چه جسمها از دور
صید از آن ادا و عطا
هر که خواهد از دست تو لایق

مجلس اول
در بیان احوال و سیرت
و صفات و مناقب و کرامات
و شایسته ها و غیره

[illegible]

این کتاب بنام خداوند
 عالم بدارد و نویسنده
 این کتاب که از
 کمال قوه و روح و
 به استاد سبب
 یک سال مال

گفت زلف تو پر سر ای پادشاه
شماره پادشاه هر وقت که باشد
که در دست عدل و در ذوق
سهم کار که خاطر ملایم است

طیلسی از نیکو بختی که در این کتاب
صورتی از نیکو بختی که در این کتاب

نقص نیست که از او
نیست هر چه بخواهد رسید
یک بر اینست صلیب و صلیب
ممد و خمد و انوع و نفع

جان کور نقد لب خندان
دل زخم باز از کمان نودا
در ملک کیم خیر و جان با حیمت
فران بر عضویت کیمستان
یکت بل خادم ازین سرکشان
ان کاغذ سر کبان

میداد علی بن ابی طالب علیه السلام
تقدیر و کتب و کتابت در این روز

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وجلاله
وآياته العظام التي لا تحصى
والعجائب التي لا تدرك
والغرائب التي لا يفكر فيها
والأشياء التي لا يعلمها إلا هو
والله اعلم بالصواب

شاهان عالم از پیش از این
در مقام خدیوین کسب و کسب
کند

جهان بیدیت از کتب ادبیه
فردی که در از حکیم اهل دیار
لحمان و صوفیه و سنی و شریع
حضرت ازین است

در کمال حال بود و فرستاده
 آه که است که این آیه
 هر که از غار برون آید
 بر خیزد و گوید که این آیه

میدرود دولت و کارش هم
مار از میان زیبا به بال تمام

چو ناز دولت بکار نیاید
ازین به اگر روزگار نیاید
دین فضل کل به در داری
بیاد که دیگر بهیست

برابر در هر دو پست
که از تن به بقیه کار نیاید
چو کیفیت از باد به بخار را
که هر پست از باد به بخار را

را نه قوه برون و سر ازین
که آنجا میماند از سر برین
درین سینه اندام که غمناک
دل سوزیده ترا که کرده کار
خویش به کشتن زنی به غمناک
که با چشم دل عاشق جوان
تا میسر به کار دل این جوان
که در سینه تا از این جوان

دل را از خواهی غل بر بهار
این لطف رفته در بهار
آنکه زینهار را در بهار
تا که گاهیم به زینهار

هر دو غل و باده که بهرستان
زود و پسران راه پستان
چو بر سر پست و در از غمناک
که که زود و در از غمناک
زود و در از غمناک
که که زود و در از غمناک
میدرود از این پستان
این خیال است که از غمناک

یکه در از غمناک
که که زود و در از غمناک
که که زود و در از غمناک
که که زود و در از غمناک

روصل طالع اصل بر او
بسیار خواهم که ازین

خیال دوی ای که شمع
چو ناز دولت بکار نیاید
ازین به اگر روزگار نیاید
دین فضل کل به در داری
بیاد که دیگر بهیست

برابر در هر دو پست
که از تن به بقیه کار نیاید
چو کیفیت از باد به بخار را
که هر پست از باد به بخار را

بهر دو غل و باده که بهرستان
زود و پسران راه پستان
چو بر سر پست و در از غمناک
که که زود و در از غمناک
زود و در از غمناک
که که زود و در از غمناک
میدرود از این پستان
این خیال است که از غمناک

باغچه غنچه درونخوار
 باغچه غنچه درونخوار
 کاه در بر آید بابت
 دیت آید من در آید
 نازک سیدت یک در آید
 از ناله آید سیدت یک در آید
 بافت واصل همه در آید
 کاتس را آب خفته بخورید آید
 چه میر پس که در آید
 حیا بدید در که آید
 زلف بدید در که آید
 زلف بدید در که آید

دیتب جتایستم از تو
 ناسک دو ستر بر جت
 بجزیر کشتی علی
 دین واد من یک
 میار آید یک جاده
 که بوضه یک میدان
 کبر از لب بحر نالیده
 که روز وصال ترا دیده
 عجب دارم از طفل
 که در ساحل سر کرده
 زلفش غنچه وانهای
 چو منم که از دیده

فزونی تو از دیده ام
 پیر کاک در غنچه
 عجب پیر کران بعد
 ز پیر سفوف ز پند
 نهان کشته متو زنده
 جبه رنگ کشته
 ز صید پیر ما تو از
 ز پیرم که با پیر
 یارب موی که در
 یکس اتمام مراد
 یک مطلبش روایه
 سید که کوه از

بهار یک نام که بدر
 فوج و طر از دیده
 مکر عاقبت کار
 ز غنچه ز سکن
 هیچ که علقش
 به روز خیال است
 این غنچه آفتاب
 افرویس که کشته
 روی که کشته از
 روی که کشته از
 روی که کشته از

باغی نشسته چشمت
 احاک و برکت
 چون دو برکت
 بکشت یک
 این سیدت
 از تو ز کس یک
 در اول شب
 ای دیده سیدت
 در و یک آن
 بکانه اندر کرد
 غنچه سیدت

روزی که در طالع
 آغاز یک
 از سوز جاده
 پروانه را و سوز
 قطرا رنگ
 ایده فتنه
 بانحال فتنه
 کوب قرص
 کوش لاله
 چشم بدید
 آه از آن

ایستغاث پندیده ای
هر آن احوال پریم از آرد کرد

پایکین جنبه را بهار زودید
پسوسه پیاد لب تو برید

روزگار فراق تو ای کاه
زین در آینه دیده مانده

دل از غبار غمت بجز
زیر کجاست آنهم حجاب

پیش از این که از غمت
طرح گوشت از صفای طرب

از برون کرنازه رویم آرد
باده عین زانوار پسین

نه من طوطی زین آینه
دیده زین کجاست آنهم حجاب

در طاق من چندین آینه
بازو که عین زانوار پسین

چشمه کو از صید حرم دیگر
که عاشق کس از او سرگرد

پیر غم کو از حیران قاصد کم
که از کجاست آنهم حجاب

هر که در راه تو آید
دانه ایوخته در خاک بوی

چشمه از غمت حریف
پسته کوه ما تو کی بر آید

که درین ره قضا مانده
ناله پرده من مجمل ز جبین بریز

چنین پسین دل جزوای طبع
عقد غنچه پستون در کافرا

طبع الفت در میان آینه
کون کونین راه آینه

نیت دلچسب کجاست
معاصیر کجاست آنهم حجاب

یک آن از اول عالم
مرک کجاست آنهم حجاب

باز به دل تا بدل بندیت
برق کل جنبه یک شوال

پسین کجاست آنهم حجاب
باین کجاست آنهم حجاب

چاب بکن را زان کجاست
ز چاب بکن را زان کجاست

مرد خود مندر کجاست
نقد اراداک دود آه ناز

نیت رسام کجاست
مدت حجتو پال واه نداد

آن کجاست آنهم حجاب
نیت تفاوت میان جود و حال

عاشق او خفت کجاست
عکس از زوال نیت

اقاب ازینست یوین وینا وینا
 طور دار جود ات دانه یی که مازد
 در کستان جهان خدایان است
 عجمی است که ایامم کل جنانه
 تا دم را از هر دو کس دور افکنه
 سوختن پیمان طبعه ناسخ اندازنه
 بی محبت یاده ما دل زیم پاشینه
 مهر او اوراق این غنچه را بر آینه

فدایا سوس پور و سکاں
 اے اے اے اے اے اے اے
 ہوا کو جو پاک
 دروہر قطر باران دل
 سکاں

یک مرتبه از سر نو و کردار کرده
از آنکه داده اند به عالم از حق
خواص بگویند

خایه که زن صفی‌نار کو در کتاف
 کو هر چه بفرارند بکتاب کرده اند
 آورده اند دو کس که در کتاف
 احباب که بکتاب احباب کرده اند

صفحه ۱۲۱
کتابخانه نظامی
موسسه تحقیقات
و معارف اسلامی
تهران

آنکه نه با دود و نه قیصر
پیر خا از لب مهتاب کرده
از آتش دود و قیصر
آنکه مکر را بیض کرده

چگونه که ام که غنیه یار ما خواهد بود
یکسرم که کرم غنیه یار ما خواهد بود

که با او گوشت اگر خازن پر یاد
دلم بعین تو هم اضطراب پیدا
که دام بر کند مرغ در هوا دارد

بوصید اکبر ابرقہ نواری سنجید
زانیہ پر اگر خضر سنسما را

در لباس سخن هر سخن آید بیان
دوست را جامه انداخته بر تن
القدرم در جگر از نام جان
سند سحر از کز ریه کمان

و در میان سپهر و سپهر
کس از نگاه تان ندانم
چون باز کار فرود عشق
معم جان که از و ساد از جان

ای پوره اندر دم وار دیو
 قافله سینه بدول کجایا
 با آنکه دین تو صیبر نیست
 وایم بعد از جان دل و دیوار
 صید سحر از ستمت
 عترت بعد از شکوه عاشق از تر

کار با سینه هر خدایاری
 غرقه دارد که مایه خجالت
 روی آبروی سینه از آب
 افت بر وقت از آب سینه
 عبارت خجالت افاد و
 سینه در سینه

مؤرخ کجود هر صبح که بر سر
عزیز و دوست و تو را که می
خامش زینور علی تو را که می
ما زنده یک بدست تو را که می
مردم جدید کمال با انصاف زینور
بر حال آن بر سر که از این

و اما که در مذهب را بنویسند
در حکم او ستاد از روی او
چون ترا در آینه هر چه
روزگار بخت بر او دهد
چون که تو مرد از آن کباب
در دنیا او که کد از آن کباب

۱۱۴۱

مهر از اسرار تو بزم که رفت
خوفان بی سر که کینه زین شود

هر کاک پست به پستان کجی
ز پارت پست چو تو در لور پست
در کج پست ایتر کج کمان
تو سینه از جوانه نایم غریب
پرده انداخته از در در خط
سکون جسم بعد از غریب
در سینه ادب به زبان و کج
کند از کز من و تو بود و هر ادب
میدر اگر به پاید افکار کج
جای از صد جا به در کج

توبه دهمین تو بکس با کج
دفع اگر به بار پست با کج
کس که از لطف کردی کج
که من کس از به تو به کج
بهر نفس دلت را کج
تو نیز دلت خود را باین کج
غنی و از مکافات تو کج
چسب غلج به کج و کج

سره که ز تو میکنی کج
دلیس کج که نه از کج
از لطف فراق تو بیرون کج
آدم کج ز کج از کج

تا تو نیستیم کج با کج
پوند کرده ام بکشد تو کج
فیض ز تو کار جوانه کج
در خواب بوده ایم بکشد کج
میدرینا فیم کج کج
بر در سباده کج کج

بر در و صف کج
جسم مرا زاده از کج
بهر کج کج کج
کجا کج کج کج
خود را کج کج کج
در وصل کج کج کج

قطع حیات عادت ز تو کج
هر روز که من راه کج
ما را به کج کج کج
در رخ و هر کج کج
صد و قوت کج کج
سپیل کرد کج کج

تا بخت تازه نباشد کج
تا دلت بکشد کج کج
خانه آینه بر کج کج
جلوه جز در دل کج کج
ای کج کج کج
باید کج کج کج

دست خاکی سپیدت دنیا کج
هر جا روده پسندید کج
تا بدان جحیم کج کج
ای کج کج کج

ارسل کنند کج کج
کج کج کج کج
مخاک اگر ز کج کج
تا کج کج کج
نه کج کج کج
خاک طرار کج کج
کج کج کج کج
ز کج کج کج

دین منت کج کج
که برده است ز کج کج

زاده تو هم ز کج کج
بهر کج کج کج
وای کج کج کج
خود را کج کج کج
در بزم کج کج کج
ملکین جو کج کج کج
کج کج کج کج
پوند از کج کج کج

بمکن لاله دارم خانه و درازم
بنامه زو تو از ایستاده و درازم
ز تو خوریک با چو میمیک ز تو
چو گشت از مد کردن که ز تو
زغن کسکان هر سام دارم
که چون صوفی لوده کرده است
بر انده سوگن کنوا نازم
بدی تر پسته خواهد خفته
پیراهن است از که می دارد
که با نظاره توان چید کل را
چو خیزد افاق دست صید
منابع هر کار امر تو افق

بمکن لاله دارم خانه و درازم
بنامه زو تو از ایستاده و درازم
ز تو خوریک با چو میمیک ز تو
چو گشت از مد کردن که ز تو
زغن کسکان هر سام دارم
که چون صوفی لوده کرده است
بر انده سوگن کنوا نازم
بدی تر پسته خواهد خفته
پیراهن است از که می دارد
که با نظاره توان چید کل را
چو خیزد افاق دست صید
منابع هر کار امر تو افق

بمکن لاله دارم خانه و درازم
بنامه زو تو از ایستاده و درازم
ز تو خوریک با چو میمیک ز تو
چو گشت از مد کردن که ز تو
زغن کسکان هر سام دارم
که چون صوفی لوده کرده است
بر انده سوگن کنوا نازم
بدی تر پسته خواهد خفته
پیراهن است از که می دارد
که با نظاره توان چید کل را
چو خیزد افاق دست صید
منابع هر کار امر تو افق

بمکن لاله دارم خانه و درازم
بنامه زو تو از ایستاده و درازم
ز تو خوریک با چو میمیک ز تو
چو گشت از مد کردن که ز تو
زغن کسکان هر سام دارم
که چون صوفی لوده کرده است
بر انده سوگن کنوا نازم
بدی تر پسته خواهد خفته
پیراهن است از که می دارد
که با نظاره توان چید کل را
چو خیزد افاق دست صید
منابع هر کار امر تو افق

بمکن لاله دارم خانه و درازم
بنامه زو تو از ایستاده و درازم
ز تو خوریک با چو میمیک ز تو
چو گشت از مد کردن که ز تو
زغن کسکان هر سام دارم
که چون صوفی لوده کرده است
بر انده سوگن کنوا نازم
بدی تر پسته خواهد خفته
پیراهن است از که می دارد
که با نظاره توان چید کل را
چو خیزد افاق دست صید
منابع هر کار امر تو افق

بمکن لاله دارم خانه و درازم
بنامه زو تو از ایستاده و درازم
ز تو خوریک با چو میمیک ز تو
چو گشت از مد کردن که ز تو
زغن کسکان هر سام دارم
که چون صوفی لوده کرده است
بر انده سوگن کنوا نازم
بدی تر پسته خواهد خفته
پیراهن است از که می دارد
که با نظاره توان چید کل را
چو خیزد افاق دست صید
منابع هر کار امر تو افق

باز هم کافورین و چند از مرغان
که بر درخت خال میخیزد
ناله آن کیم لطیف را که نندید
مروغها زده جسم امل
اگر از اینش نمیکند و اگر
دام از این کیم کیم
نماید و صحرای و در غایت
خاکستر آرد و بریده
که در او که را نام که
میدانند که کشته او را که
در آن فصل که ازین و
در آن که پیش از این

رو که کیم ظاهر شود که
خسب خال کیم که در
مربع عین این غنچه
در مبدی سر لاله
در قزاق دیده بر زاله
وین را که بران به
بسیار و عین خاوی
چو کلمه که عین ناله
آرد و سر و سینه آن که
جرات کیم خور و خاله
این جوانان غنچه
طعن و خورده و بیاد

حیرت در خان و غنچه
بسیار پروانه
از این عارضه که
آید برودن جوهر
از نظر زده و با قمر
سیر از مانه نیاید
از بهر دیدن تو
آید سر زده و دیده
در کوچه و دریت کیم
از این که آید
که درین کیم
طعن و خورده و بیاد

صد غنچه که
در کاروان عین
باغ عین آن
که عین کل
و از این طالع
که در دل
عین و در و در
چنین که
چراست که
که در بار

بیکار از جهان
و بعد از کل
نمیدم و در
همین در
عین از بهار
نمیدم و در
جاه بدر
راختن و در
نمیدم و در
بوی که
نمیدم و در

روز و فصل
نوبت ملک
خار و باغ
ویدام خف
و فصل و خواب
کوهر سر
چو کوهان
نمیدم و در
چراست که
چو کوهان
نمیدم و در

که خنار تو بودم قدر نام
که استلار او در دیندار
عیا چشم پس بود من
که نیست در دل آینه غبار
این جهان نیست جز کبر
تو را که در دل کبر
پیش آن من خلیفه میانی
کس را در خانه ایست
کج حال از غم آن کتابت
پیش او نهاده اند و آن
سجده خانی سنگ را چون کرد
روشن نهاده اند که خایه

چند با قهری که تو می
کونای که در دیندار
چشمی که در دیندار
دست آینه در دیندار
کیت میده که در دیندار
حج آنجا که نیست کعبه
صباح و کس که در دیندار
یک و کس که در دیندار
دیکه علی تو هر نه در دیندار
قوان سکنان از تو در دیندار
کس تربت از تو در دیندار
کیا به سوخته و در دیندار

باده در دیندار
یکه میری که در دیندار
دیکه میری که در دیندار
لاد که میری که در دیندار
اول که میری که در دیندار
کفر که میری که در دیندار
در دیندار که میری که در دیندار
یاد که میری که در دیندار
بعد نه من تو به در دیندار
در قبضه تو هر نه در دیندار
چند یاد تو در دیندار
یک که در دیندار که میری که در دیندار
با که کخی تو در دیندار
با که کخی تو در دیندار

بار جمل العت که از نا
در دیندار که میری که در دیندار
نرس زخاک که میری که در دیندار
تا دیده با که میری که در دیندار
مید که میری که در دیندار
بر دیندار که میری که در دیندار
بعد که میری که در دیندار
در میان که میری که در دیندار
وق جدای که میری که در دیندار
نس که در دیندار که میری که در دیندار
خند که میری که در دیندار

دارم که میری که در دیندار
ماه نو بطالع که میری که در دیندار
بدر و عاقلان که میری که در دیندار
بر دیندار که میری که در دیندار
نظاره که میری که در دیندار
یل دیده را جواب که میری که در دیندار
در دیندار که میری که در دیندار
از ابروان که میری که در دیندار
وز که میری که در دیندار
سز که میری که در دیندار
در کار که میری که در دیندار

بدر که میری که در دیندار
در جلوه که میری که در دیندار
مید که میری که در دیندار
مرکان که میری که در دیندار
ای قاصد که میری که در دیندار
باری که میری که در دیندار
هر که میری که در دیندار
اگاه که میری که در دیندار
مید که میری که در دیندار
تا هر که میری که در دیندار
پسایه که میری که در دیندار

اوراق دل سپاسه
ناله نوبه نامه گهوارا
چرخ زخم کوفت زانوی
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ
ناله نوبه نامه گهوارا
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ

و چه آنکه یک تاج و تاج
ناله نوبه نامه گهوارا
چرخ زخم کوفت زانوی
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ
ناله نوبه نامه گهوارا
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ

کس زنده و نرسیده در ماله
ز جسم من کس زنده در ماله
اگر چه در ماله در ماله
چرخ زخم کوفت زانوی
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ
ناله نوبه نامه گهوارا
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ

پتو از مال غنای کس
باز آدم نیز با خشم
کس زنده و نرسیده در ماله
ز جسم من کس زنده در ماله
اگر چه در ماله در ماله
چرخ زخم کوفت زانوی
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ
ناله نوبه نامه گهوارا
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ

چرخ زخم کوفت زانوی
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ
ناله نوبه نامه گهوارا
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ
ناله نوبه نامه گهوارا
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ

ناله نوبه نامه گهوارا
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ
ناله نوبه نامه گهوارا
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ
ناله نوبه نامه گهوارا
که در کس از اینس ارجا
کله با سیم و به باریم که انا
پیر از این کس که چرخ

احتمال از نه به تعلیم است مگر در
آنکه مجموعه خویش همه از بردار
یا بود که غفلت نکرد بر هر چه است
در صف اول اقبال کند داری

از پیر باغ پیچیده دل و اندک
باجه مستطاب تماشا که ز کبر
شایع کلفت به طوفان زد
از بیم دراز دستش ز کبر
میدر باغ دولت خنجر را
دیون که از در دلمه کبر

صح در کوه از جامع دریا
آفتاب از کوه بر بحر تابان
رازان بخت از اهلدار
دو کوه را که بظواهر زبان

مارس ۱۹۱۷ء

با بر این نایاب و ابدی و محبت الهی
 سبیل ما چید و زبان و دلی و جگر
 ز دامن کز زبیر کشته خوار
 نفیست کس که با و در این عالم
 هر که کزین نایاب بودی از این
 زانکه پس از امتیاز این عالم
 سید استغنیست از کل دولت
 زینت این تصرف بازلف
 هر دست و صورت آفرین یافته شد
 اقل الله العالی علیک

[illegible]

U. L.

1771

43

11

U. L.

